

baretta

magazine

NUMMER 15 • FEBRUARI 2022

Sari Schorr

Recession
Brad Paisley
Pelle Skjervik

Jakten på det perfekte ljudet

Nu vore det väl ändå själva...

I förra numret skrev jag om att nu såg det äntligen ut som om våra liv skulle kunna återgå till det normala, men det sket sig med råge. Försiktigheten var som bortblåst och vips spred sig pandemin ånyo som en löpeld och restriktioner infördes igen. Nu verkar det ju som om fler blev smittade av den nya mutationen, men att folk inte blev lika sjuka som av den tidigare varianten. Mycket beror säkert också på att en stor del av befolkningen har vaccinerat sig. Så nu får vi hoppas, än en gång, att livet kan återgå till ett mer normalt läge.

Det innebär att det finns förhållandevis gott om konserttips i detta nummer, nu kan vi äntligen få ta igen det vi saknat så i ett par år. För vissa har det säkert inte spelat någon större roll, men för oss som älskar, och behöver, livemusik har det varit tufft.

Vid sidan om livetipsen har Be A Nilsson träffat Jonas Månsson, mannen bakom Eds Countryfest. Vi har också träffat nya bandet Recession som bildades strax före Corona och som nu brinner för att komma ut och spela. Vi har även tittat närmare på Pelle Skjerviks karriär inom musiken.

Senvinter och vår innebär också nya bilar och motorcyklar. Klassiska biltillverkaren De Tomaso är tillbaka med en ny fantastiskt vacker bil som hämtat inspiration från deras flaggskepp Pantera. Harley Davidson har levererat någon ny modell och uppgraderingar på befintliga, detsamma har Triumph gjort som har skapat några nygamla modeller som är rent konst. De är så vackra att de fungerar lika bra på ett konstmuseum som på vägarna.

Göran Karlssons finns med på två ställen i detta magasin. Först berättar han om sin passion för bra ljud i den första av två artiklar. Dessutom har han rotat lite i sitt fantastiska fotoarkiv och bjuder denna gång på lite bilder från klassiska Isaksons Hovfoto som på den tiden låg mitt emot LT-Musik. Lägg därtill ett antal skivrecensioner så har du koll på vad nummer 15 innehåller.

Tony Berg
Redaktör

Ansvarig utgivare, redaktör & layout

Tony Berg

tony@tonyberg.com

Instagram: tonyberg64

Redaktör & webbansvarig

Maria Olsen

maria.olsen4@gmail.com

Instagram: mariasklick

Redaktör & webbansvarig

Terje Olsen

grappa59@gmail.com

Instagram: grappa59

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Medarbetare

Maria Olsen

Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt.

Är medlem i Tilt Photogroup.

Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst. Är medlem i Tilt Photogroup. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle.

Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska AB och har genom åren hunnit med att ge ut sju böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Är i Tilt Photogroup. Senast utgivna bok är en fotobok fylld med bilder av Åmålsfotografen Henry Stake.

Lennart "Kral" Andersson

Före detta fotbollstränare med förflutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i Brage, IK Oddevold, Ljungså SK och en rad andra klubbar.

Klas Kilberg

En sann musikaliskare som recenserar nya skivor för Baretta. Han har tidigare haft programmet Metalldetektorn i Radio 45. Kan allt värt att veta om rock enligt honom själv.

Be A Nilsson

Tidigare journalist och sportmedarbetare, nummer programledare på Radio 45 en man med ett stort bowlingintresse.

Göran Karlsson

Fotograf och hi-fi-entusiast som i detta nummer berättar om sin passion för ljud och även visar lite bilder ur sitt fantastiska bildarkiv.

Alla inblandade skribenter och fotografer gör detta utan ersättning. Magasinet har inga inkomster, eller utgifter, utan baseras helt på ideella krafter

004 Recession tog form under pandemin

Åmålsbandet Recession bildades precis före pandemin slog till mot världen. Nu är killarna redo att äntligen få kliva upp på scen

010 Jonas är mannen bakom Eds Countryfest

Han satte som mål att skapa Sveriges största countryfestival, det målet nådde han 2019, nu ska festivalen bli ännu större

012 Norrmannen som förälskade sig i Åmål

Pelle Skjervik kom till Åmål 1979, och blev kvar. Vi tittar tillbaka lite på den nyblivne pensionärens karriär inom musiken

024 Jakten på det perfekta ljudet

Göran Karlsson har en passion för bra ljud. I detta nummer berättar han om hur det styrts valet av ljudanläggningar

040 Sportbilstillverkaren De Tomaso är tillbaka

Ny fabrik vid Nürburgring och med modellen/racerföraren Carmen Jorda i teamet har De Tomaso tagit fram Panteras efterföljare

046 Harley Davidsons nyheter säsongen 2022

Klassiska motorcykeltillverkaren Harley Davidson visar lite nytänk i äventyrssegmentet för motorcyklar

050 Brittiska Triumph levererar skönhet på hjul

Triumph har presenterat några nya modeller och utvecklingar av befintliga. Flera av dem är fantastiskt vackra – ren konst

062 Tomas Rimeika hyllar hembygden

I januari släppte Rimeika singeln "Sifhälla" som kommer att finnas med på debutalbumet "Byälvsdalen" senare i år

064 Brad Paisley spelar på Liseberg i sommar

Nu börjar det hända saker på konsertfronterna igen. Country-stjärnan Brad Paisley gästar Sverige och spelar på Liseberg

066 Amerikanska Sari Schorr spelar på bluesen

Åmåls Bluesfest är tillbaka i sommar. En av artisterna som var bokad inför 2020 var Sari Schorr, nu kommer hon istället i år

064 Beach Boys gästar Sverige för två konserter

Klassiska surfbandet The Beach Boys gästar Stockholm och Huskvarna i juni i sommar, upplagt för nostalgiöverdos

070 Scorpions är klara för Atlas Rock i sommar

Tyska hårdrocksbandet The Scorpions, som numer har svenske Mikkey Dee som trummis spelar på Atlas Rock i Gävle i sommar

074 School of Blues för framtidens bluesartister

Bluesföreningen startade förra sommaren en skola för ungdomar som vill spela blues, i år är den tillbaka, större och bättre

076 Springsteen, Sting och Sutherland

Herrarna ovan och en handfull artister till får sina senaste album recenserade i detta nummer av Baretta, tio sidor recensioner

090 Ur Göran Karlssons fina bildarkiv

Åmålsfotografen Göran Karlsson kommer framöver att visa lite bilder från sitt arkiv. Vi börjar med en titt in hos Isaksons Hovfoto

RECESSION

Åmålsbandet Recession har bidat sin tid under pandemin. Bandet startades 2019 och har haft aktuell sättnig sedan 2020. Musiken de spelar är tyngre rock i stil med Rival Sons, Led Zeppelin och Foo Fighters.

RECESSION

Recession hör hemma i den tyngre rocken med en bra mix av äldre och nyare sound.
Foto: Julia Eriksson

Musiklivet i Åmål har i många år sjudit av liv. På senare år har det dock inte kommit fram lika många band som det gjorde för 10-15 år sedan och längre bak i tiden. Delvis kan pandemin ha bidragit till detta, men samtidigt finns det inte lika många forum som tidigare för unga musiker. Men det finns ljuspunkter. Ett är bandet Recession, som bland annat gjorde en spelning på Dalslands Skaffereri i slutet av 2021.

Recession startade någon gång under 2019. På sensommaren anordnade Bobby Svanér de la Cruz en spelning med sitt band Bobby S de la Cruz & The King Street på Kulturmagasinet på sin pappa Kalles 60-årsfest. Love Melin var med och spelade trummor i bandet och under kvällen började han prata med Jacob Ljung.

– Jacob berättade att han hade ett band han spelade med där Ulrik Gustavsson, Linus Widing, Marcus Stålhandske och Jacob själv ingick, men de behövde en trummis. Så jag hakade på, det kan bli roligt tänkte jag.

Love Melin kom med på allvar i början av 2020, sedan dess har sättningen i bandet varit intakt. Inledningsvis hände det emellertid inte så mycket, det kom en pandemi i vägen. Någon enstaka spelningar har de gjort, men det har av förklarliga själ varit svårt att få till gig med tanke på alla restriktioner. Aktuell sättning av bandet är Love Melin, trummor, Linus Widing, bas, Marcus Stålhandske, gitarr och Jacob Ljung, sång och gitarr.

Killarna i bandet var dock inte helt nya bekantskaper för Love. Han hade tidigare spelat i bandet Cave Lions tillsammans med Marcus Stålhandske. I det bandet ingick också Marcus pappa, Kenneth Stålhandske, Björn Jansson och Hans Elgtberg. Love och Marcus spelade även ihop i bandet Galge 94, där även Johan Gustavsson, Björn Johansson och Lisa Johansson var med.

Under åren har Love spelat band som Cave

Lions, Huset, Galge 94, Mejdej, Horizont, Bjarnez, Fat Bull, Bobby S de la Cruz & The King Street Band och nu Recession. För Loves del finns det ju lite att brås på. Pappa Torgny härjade runt i Sverige under många år och firade stora framgångar med sitt Torgny Melins. Bandet gjorde covers på Teddybears Sthlm på sitt album "Dansbander" vilket gav bandet stjärnstatus några år från 2006 och framåt innan Torgny Melins lades ned i början av 2011.

Även för Marcus del finns det att brås på. Pappa Kenneth spelade under många år med dansbandet The Gamblers, där han i sin tur spelade med sin far Evert. Han har också varit med i ett antal andra band, däribland Pal Ritz & The Piccolos. Marcus har förutom Cave Lions även spelat med Lårkaka.

Jacob Ljung, som startade Recession, kommer också från en musikfamilj. Äldsta brodern, Kristoffer var med i flera lokala band varav Kid Down var det som firade störst framgångar med bland annat en Rockbjörn. Mellanbrodern Johannes har också spelat i flera band där inOcean nog är det mest kända. För Jacobs del handlade det mest om idrott när han var yngre, men med tiden har musikintresset blivit allt större.

Linus Widing har också vuxit upp med musik. Hans bonusfarfar är Lasse Bodqvist, saxofonist och sångare i Saints under många år. Linus började som gitarrist men bytte till bas när Ulrik lämnade bandet.

– Jag har aldrig varit med i ett band tidigare, men en gång träffade jag Papa Dee på en bensenmack, skrattar Linus. (Det känns som om man hört den kommentaren förut)

– Jag, Marcus och Linus gick det estetiska programmet på Karlberg, men inte i samma klasser. Jag och Marcus fortsatte sedan med Geijerskolan fast Marcus började ett år senare, berättar Love.

RECESSION

Numer jobbar Love Melin hos Ljudmakaren i Säffle, så för honom blir det mycket musik, både på fritiden och jobbet.

Marcus och Love är de lite mer rutinerade i bandet och har spelat med ganska många olika band och musiker. Jacob och Linus har kanske inte spelat med lika många band tidigare men har ändå mycket att bidra med till bandet.

Att medlemmarna har lite olika bakgrund gör att alla har med sig något till mixen som slutligen blir Recession. Love har spelat det mesta från metal till dansband. Marcus har sin bas i hårdrocken och gillar band som AC/DC. Jacob är mer modern och gillar Foo Fighters och liknande och Linus har sina rötter i punken.

– Men repertoaren är inte huggen i sten. Vi gjorde ett bröllopsgig åt svärmor i somras. Då repade vi in en repertoar på 50 låtar inom olika genrer, det var nyttigt för oss som band. Då var även Johan Josephsen med på keyboard, vilket gjorde att vi kunde spela låtar som inte passar lika bra när vi har vår ordinarie sättning. Brölloppsspelningen gav resultat och ledde till att vi redan har ett gig bokat på Öland i sommar. Dessutom ska personen som bokat oss fixa lite fler spelningar i området under samma vecka.

På repertoaren när medlemmarna väljer låtar helt själv blir det gärna en mix av band som Rival Sons, Foo Fighters, Led Zeppelin, AC/DC, Green Day och lite tyngre rock, men det finns ingenting som stoppar dem från att ta med en bra poplåt om det känns rätt.

Recession har också börjat att arbeta med eget material, vilket väl är det de vill göra på sikt. Marcus och Jacob jobbar med att komma på riff och därifrån bygga musiken. Jacob jobbar med texter till låtarna. De har kommit en bit på väg, men i dagsläget är ingen av låtarna klara för setlistan, men det närmar sig.

Det är inte helt lätt för rockband att hitta spelningar i Åmål för närvarande, och det beror inte bara på pandemin.

– Just nu finns det inte några naturliga spelställen i Åmål. Vi tyckte det var otroligt roligt att spela på Dalslands Skafferi, men det behövs fler scener. Det går inte att spela på samma ställe hela tiden. Då tröttnar både vi och publiken.

När pandemin väl kan läggas till handlingarna

någon dag är ambitionen att komma ut och spela runt om i Sverige så att fler musikälskare kan få upp ögonen för dem.

Förhoppningen på sikt är att få till så mycket eget och bra material att det kan bli ett album av det.

– Det är ingen idé att göra en coverskiva. Just nu funkar det bra med covers när vi är ute och spelar och bygger rutin samtidigt som bandet blir tightare, men det vore roligt att få stå och spela egna låtar och även kunna få ut det på ett album.

Under pandemin har de lagt sin energi på att repa och spela in kända rockcovers för att folk ska få en chans att höra och se bandet. Tanken är att skapa en egen videokanal på Youtube där de ska lägga ut sina musikvideos, men så långt har de inte hunnit. Under tiden använder de Marcus Stålhandske kanal Gnarly Tones.

– Vi lägger ned väldigt mycket tid på bandet och det ger ju förhoppningsvis resultat, fortsätter Love Melin. Ambitionen är ju att komma någonvart med vår musik.

Som så många andra band och artister numer tar Recession hjälp av sociala medier för att nå ut med sin musik och bygga en följarskara. Facebook och Youtube är givna plattformar, Instagram är nästa steg mot världsherravälde.

Tony Berg

Fakta Recession

Facebook: Recession

Youtube: Gnarly Tones

Utrustning Marcus Stålhandske: Gitarrer: Gibson SG Standard 2009, Gretsch G6128T DCM. Förstärkare: 50 w Marshall-topp 1974, 4x12-låda med Greenbacks. Pedaler: Strymon Flint, Maxon OD-820, Basic Audio Gnarly Fuzz, Polytuner, Dunlop Cry Baby, Carbon Copy Delay, EH POG.

Jacob Ljung: Gitarrer: Gibson Firebird, Fender Telecaster samt Gretsch. Förstärkare: Orange Rocker 32 Combo.

Linus Widing: Fender Precision Bass 2021, Ampeg BA 1x15, 100 watt samt en Hardwire SC-2 Valve Distortion

Love Melin: Trumset: Pearl Masters Custom, 24" kick, 13" tomtom, 16 och 18" golvpukor. Tama Star Classic. Virvel: Sonor Phonic Steel Steel 508D Ferro Manganese 14x8", Premier 2034 mässing 14x4". Cymbaler: 15" Ufip Class Series hi-hat, 14" Paiste 2002 Black Label Sound Edge, 18" och 22" Crash Paiste 2002 Black Label, 22" och 22" Ride Paiste 2002 Black Label, 20" Zildjian Avedis Crash. Skinn: Evans UV2 Coated samt Remo Powerstroke Clear på kick. Stativ: Tama. Pedaler: Camco Singel, DW5000 Singel. Stockar: Wincent 5B.

EDS COUNTRYFEST STÖRST I SVERIGE

Jonas Månsson brinner för country och sin festival

Countryn har haft lite svårt att få ordentligt fäste i Sverige. Det finns många countryälskare, men i radiokanaler och i skivaffärer är det emellanåt svårt att hitta countrymusik. Ändå finns det platser i Sverige man förknippar med country, Furuvik är en, dalsländska Ed en annan.

Redan på 1990-talet var Ed känt för sin countryfest som startades av Kjell Fredriksson och sedan togs över av Rölanda. Men sedan några år tillbaka är Ed Dalslands Nashville igen.

För sju år sedan blev Edsbandet Tricky Trail utsedda till Sveriges bästa countryband. De är fortfarande vid god vigör och kommer att vara ett av banden under Eds Countryfest som äger rum 5-6 augusti i år. En av medlemmarna i bandet kommer att ha det extra hektiskt de dagarna. Inte nog med att han skall uppträda på scen. Han är även navet som allt snurrar runt när det kommer hela arrangemanget.

Jonas Månsson är Eds Countryfest personifierad. Under planeringen, artistbokandet och annat förarbete är det Jonas som gör allt. När countryfesten sedan närmar sig blir allt fler inblandade på olika sätt för att festivalen ska fungera.

Lokala idrottsklubbar och annat frivilligt folk ställer upp och löser det praktiska och det finns mycket att göra. Det räcker inte med att ha en uppbyggd scen och framdragen el.

– Nej, säger Jonas och ger exempel på frågeställningar som behöver genomtänkta svar och handlingsplaner. Hur ska vi undvika köer vid barerna? Var ska besökarna bo? Hur ger vi artisterna bästa service?

Det och mycket annat som måste fungera för att man ska få en nöjd publik och att de vill komma tillbaka.

Och det gör besökarna. Eds Countryfest har vuxit varje år sedan starten 2015, med undantag för förra årets restriktioner för pandemin.

– Jag hade ambitionen att Eds Countryfest skulle

bli Sveriges största och bästa countryfestival. Fyra år sedan nådde jag det målet då vi sålde 3 900 biljetter. Jill Johnson var det stora affischnamnet då.

2022 kommer festivalen att bjuda på en hel del nyheter då man anpassar all logistik runt att kunna lösa allt vid ett besökstal på 6 000 personer. Det kommer att ske med två scener, tre gånger så stort festivalområde, större utbud av mat & dryck, fler barer samt ett VIP-Område med plats för 200, extra betalande, besökare där de även erbjuds tillfälle att träffa artisterna.

De senaste åren har varit tufft då Jonas genomför detta helt och hållet med sin egen ekonomi och på sistone, med ett visst Coronastöd. Just nu är det fokus på marknadsföringen av festivalen. Där tar Jonas hjälp av street-teams som är en grupp countryälskare, spridda runt om i Sverige.

– Marknadsföring kan vara kostsamt och det finns inga garantier att det som görs inte till 100 procent är kostnadseffektivt. Därför är street-teams viktigt. De ansvarar för att hänga upp affischer och sprida flyers och ibland påverka media så att budskapet sprids på ett sätt som jag själv inte har möjlighet att göra på långa vägar

När restriktionerna för pandemin lyftes 9 februari kunde Jonas äntligen gå ner i startgroparna på riktigt. Nu är bra marknadsföring viktig så att biljettförsäljningen tar fart på riktigt. Därefter kan man äntligen börja arbeta målinriktat med alla praktiska detaljer runt arrangemanget nu när man vet att man verkligen kan välkomna en stor publik till Ed i sommar.

Jonas Månsson har fått ihop en imponerande lista artister till sommarens countryfestival. Klara är Mando Diao, Smith & Tell, Swearingen & Kelli, Jamie Meyer, Tricky Trail, Vassendgutane, Blue Harlows with Tone Norum, Dra En Banjo, Don Redmon, Haywireband, Dandelion Fields, Stagecoach and Co., Halm och Amelia.

Be A Nilsson

PELLE SKJERVIK

Pelle Skjervik har varit ett bekant namn inom musiklivet i Åmål i över 40 år. Men det var lite av en slump att han hamnade i Åmål. Allt var klart för ett lägenhetsköp i området vid Majorstua i Oslo. Per och hans dåvarande flickvän, hade fått lån och allt var klart för affär av den fina lägenheten de bodde i. Men kvällen före affären skulle göras ringde damen som ägde huset och meddelade att en släkting ville köpa det, och så blev det.

– Då stod vi där utan någonstans att bo. Vi väntade Line så vi behövde ha ett boende. Thor och min syster bodde i Åmål så vi visste att i Sverige var det tolv månaders föräldraledighet, i Norge var det bara tre.

De bestämde sig för att flytta till Åmål dit de kom i januari 1979. De fick hyra en lägenhet på Östra Åsen och ganska snabbt fick Pelle jobb som vaktmästare på Åmålsbion genom Tage Träff. Kort därefter fick de också hyra en lägenhet som då fanns i samma byggnad som bion.

Flytten till Åmål var dock inte första kontakten med staden för Pelle. Han hade varit i Åmål redan 1976 och spelat som trubadur på Wayfarers Inn några gånger, spelningar som Thor Anundsson hjälpte till att boka.

Musiken hade han börjat med långt tidigare, när

han växte upp hemma i Asker, Norge. Han började som trummis och höll på med det i några år. Geir Holmsen, som idag är en etablerad musiker i Norge, och Henning Gaare startade ett band. Pelle hade fått ett fint Pearl-set av sin pappa, så han hängde på och bandet Express var fött. Repertoaren bestod mestadels av covers på artister som Neil Young, Jimi Hendrix och liknande. I samma veva mötte Pelle även Per Ladugaard och Harald Hjelde. De tre bildade trion Catalina som spelade låtar av främst Bob Dylan och Crosby Stills Nash & Young.

– Vi spelade på ungdomsgårdar i hemtrakterna, inte mycket men lite då och då.

Samtidigt spelade Pelle en del som trubadur. Vid ett

tillfälle var han bokad att spela på en visklubb i Heggedal, utanför Asker. På samma kväll skulle Kristin Berglund spela. Hon hade med sin akustiska gitarr som låg där i logen. Pelle tog tag i gitarren och frågade:

– Får jag prova din gitarr?

Kristin Berglund blev otroligt irriterad på Pelle som redan satt med gitarren i handen innan hon svarat.

– Nu fick jag dine fingerfetter på min gitarr!

Det var något hon inte gillade. Pelle var inte mycket värd efter det tillgreppet.

När de båda banden dog ut och Pelle sedan hamnade i Oslo spelade han en del som trubadur på ungdomsgårdar och liknande ställen. Redan då

hade han börjat skriva eget material som han blandade med covers av husguden Neil Young, Bob Dylan, The Beatles och liknande artister.

När Pelle hade flyttat till Åmål kombinerade han jobbet som vaktmästare på Åmåls bion med att två veckor i stöten vara ute på Nordsjön och jobba.

– Det var ett behagligt liv på den tiden, säger Pelle med ett leende när han berättar om den första tiden i Åmål.

Bland de han lärde känna tidigt i Åmål var Martti Ohwo och Janne Sagle. Det blev en del fester där de också spelade och sjöng.

– Vi tyckte allt att vi var väldigt bra på det vi höll på med när vi spelade.

Martti Ohwo hade bokat in Ulf Lundell på Karlberg och ville att Pelle skulle vara förband. Pelle svarade:

– En trubadur som förband, det funkar inte.
Svaret kom snabbt.

– Jag har musiker, svarade Martti.

Musikerna han tänkte på var Janne Svensson, Dan Magnusson och Jimmy Östlund från bandet Firgas. Så de träffades på Karlberg och började repa på Pelles låtar och det lät riktigt bra. Efter att de träffats några gånger var det dags för Pelle att göra en tvåveckorsvända på Nordsjön igen. Där skadade Pelle ryggen så illa att han flögs iland och fick göra en akut ryggoperation, så det blev ingenting av spelningen före Ulf Lundell. Det uppdraget gick

istället till bandet Tapto där Janne, Jimmy och Dan ingick tillsammans med Kaj Karlsson och Dan Karlsson.

– När jag repade mig efter operationen fortsatte vi att spela för vi tyckte det var så kul. Under en period var jag med Firgas ute och spelade. Kommer ihåg att jag en gång hade en rosa dräkt på mig som var så tight att den inte dolde någonting, dessutom spelade jag gitarr.

Samtidigt fortsatte Pelle, Jimmy, Janne och Dan att repa på egen hand och startade bandet Slips, sedan rullade det på. Firgas gjorde en sista spelning på Karlberg sedan var det bandet historia och kvartetten lade fullt fokus på Slips från slutet av 1979. Efter en

*Pal Ritz & The Piccolos
tidigt 1990-tal.
Pelle och dottern Line.
Foto: Tony Berg*

spelning på Radio Trestad vid midsommar 1980 tvingades bandet byta namn, det nya blev Pal Ritz & The Piccolos.

Det bandets historia har berättats i detta magasin tidigare, men det finns några intressanta detaljer som kanske inte varit helt kända tidigare.

Att flera av bandmedlemmarna inte var helt nöjda med skivbolaget Polars val av producent, Tomas Ledin, var ingen hemlighet. Bandet hade inte alls samma åsikter som sin producent om soundet.

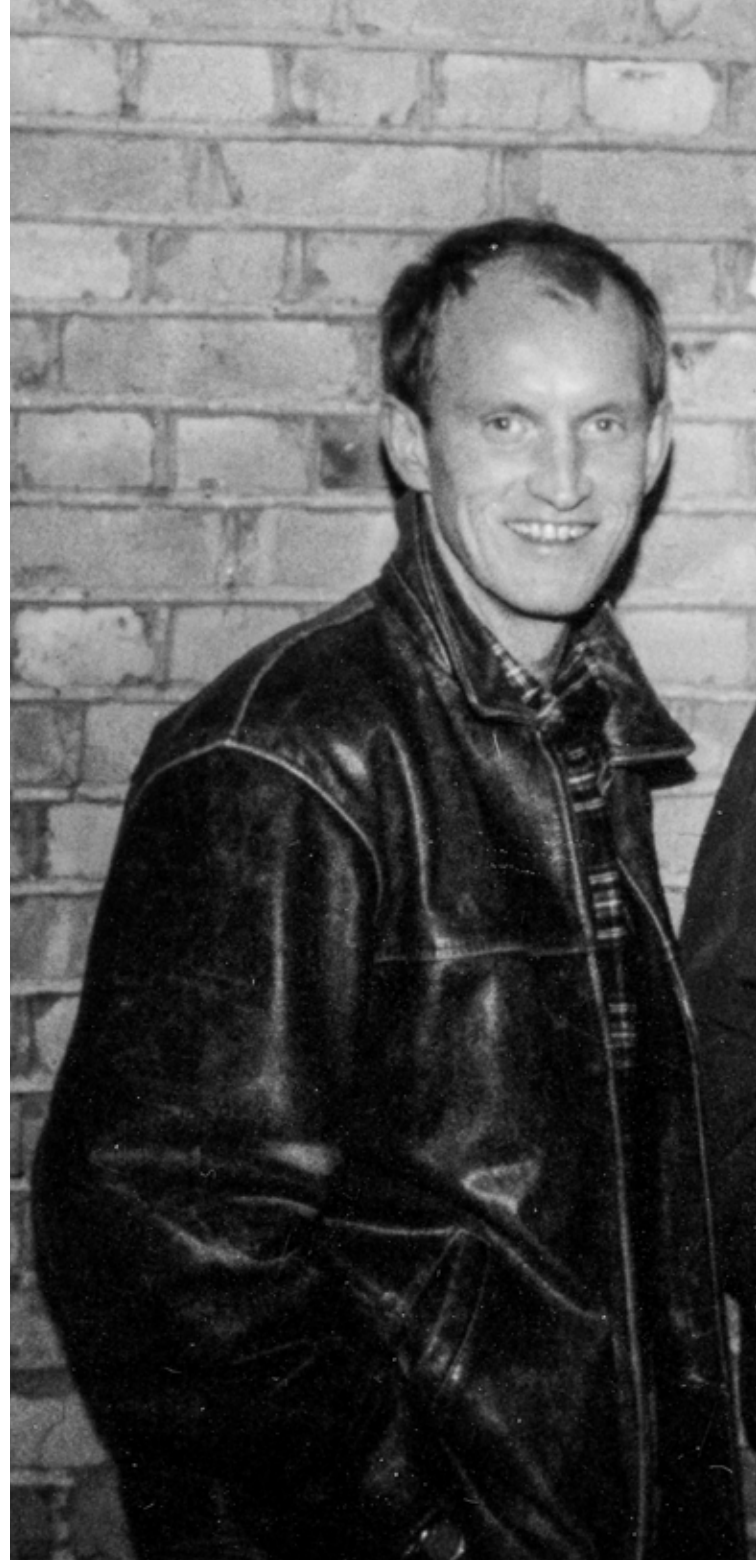
– Det blev inte helt optimalt med Tomas Ledin som producent, då började lite av förfallet i bandet. Vi blev lite överkörda, vi var för unga och naiva.

I slutet av arbetet med albumet var Pelle och Dan

uppe i Polars studio för att lägga på lite sång och ändra i några texter. De var inte alls överens med Tomas Ledin om produktionen och var stundtals riktiga ovänner.

De inspelningar som gjorts före Tomas Ledin blev producent, Med Abbas basist Rutger Gunnarsson vid spakarna fångade bandet riktiga sound på ett mycket bättre sätt. Sedan var skivbolagets val av första singel från albumet inte den allra bästa. "Locka mej att älska" är ok, men saknar egentligen hit-potential. Det hade troligen varit mycket smartare att göra singel av albumets första låt "Resa genom livet" som är den låt som bäst speglar hur bandet egentligen lät.

– "Locka mej att älska" har aldrig varit min favoritlåt.

Det bästa med den låten är det inledande gitarriffet som är grymt, säger Pelle Skjervik.

Trots att "Kyssar och slag" inte blev den framgång som bolaget hoppats på ville de ändå spela in en uppföljare. De ansvariga på Polar insåg nog trots allt att det fanns något i Åmålsbandet. Så de ville spela in ett andra album och det hade påbörjat lite samtal om detta mellan skivbolag och band. Efter en spelning i Uddevalla tog bandet en diskussion på en pizzeria.

– Vi hade alltid så dåligt ställt, trots att vi spelade en hel del. Vi köpte grejor för att vi tjänade. Vi hade eget PA som behövde underhållas och kompletteras. Vi hade en egen buss. Alla pengar gick dit, vi fick aldrig något över.

Samtidigt hade de träffat på band och artister som Eldkvarn, Style och Björn Afzelius under sina turnéer, och de banden hade inga egna ljudanläggningar eller turnébussar. De kom i mindre bussar med sina instrument och pluggade bara in och spelade. Annat folk kom med ljud och ljus. Pal Ritz & The Piccolos däremot fick alltid rigga själva och ta ned allt efter spelningen. På den tiden gjordes det för det mesta små turnéer på 10-14 dagar, annars stod bandets ljudanläggning mest hemma i relokalen och kostade pengar, detsamma gällde turnébussen.

– När vi satt där och diskuterade föreslog jag att om vi ska fortsätta gör vi oss av med alla grejor och så hyr vi in som alla andra när vi gör turnéer. På den tiden bokades vi av ett bolag som hette Pigalle från Sundsvall. De satte ihop turnéer åt och och var bra på det jobbet. De kunde få hyra in ljud och ljus också. Vi kom aldrig överens så jag hoppade av bandet. Jag är inte helt säker på alla detaljer och jag har pratat med de andra och de kommer inte heller ihåg det men tror att det var lite annorlunda, men det är så jag minns det.

Pelle kände att det var det rätta att göra för att få ordning på ekonomin. Han och dåvarande hustrun hade fått Line, de hade köpt hus och ekonomin var skral med tanke på att så mycket lades på bandet.

– Jag kan vara lite sur på mig själv att vi inte gjorde ett album. Hade vi bitit ihop och gjort en skiva till vet man inte vad som hänt. Men det går inte att ångra vad vi valde. Jag kommer heller inte ihåg om det var Tomas Ledin eller någon annan som de hade tänkt skulle producera albumet, men nu blev det som det blev.

Efter Pal Ritz & The Piccolos blev det några lugna år för Pelle och han började jobba på Sem (Svenska Elektromagneter AB) i Åmål där han blev kvar fram till

2011. Han spelade när han kände för det, fortsatte skriva egna låtar och var med på ett projekt med Sjunne Ferger, kusin till Stefan Ferger på Ljudmakaren i Säffle. Sjunne var en man med idéer och han ville att Pelle skulle vara med på ett av hans projekt som sångare, ett album som hette "Mind games". Idag har de grejorna blivit kult, det är lite roligt. Tyvärr har Sjunne gått bort, men musiken finns kvar.

Efter några år utan band kom suget efter att spela tillsammans med andra igen, då bildades Guttas Trio tillsammans med Thor Anundsson och Thomas Andersson. Nu var tänket lite annorlunda än det varit med Par Ritz. Guttas var först och främst ett hobby-

band, det var de tre eniga om när jag gjorde första intervjun med dem i början av 1990-talet.

Första spelningen gjorde de på Gågatan för Socialdemokraterna i samband med något val. Inledningsvis var Guttas ett rent coverband med låtar av The Beatles, Creedence Clearwater Revival, The Eagles, Bruce Springsteen och liknande artister på repertoaren. Det dröjde dock inte länge innan den första egna låten såg dagens ljus, och sedan har det egna materialet varit trios styrka, tillsammans med den underbara stämsången. De fick också chansen att vara med och spela några låtar i ett av Bengt Alsterlind caféprogram i tv som sändes från olika Vänerstäder.

– Då fick jag den största stim-checken jag någonsin fått. 10 000 kronor blev resultatet för tre låtar i tv, inte illa.

Några år senare var Pelle med på tv igen. Dottern Line vann Häljtalangen och fick spela sin låt och blev intervjuad i TV4 Väst. Samtidigt intervjuades Pelle som pappa och även han fick spela en låt i tv.

– De videobanden hittade jag för några år sedan och lämnade dem till en kompis för att få dem överförda till digitala filer, men nu är de borta. Jag hoppas att de kommer tillrätta någon gång framöver.

1997 bestämde de sig för att ge ut ett album. Via musikerkollegan Thomas Odhner i Crossing Keys fick de kontakt med Håkan Johansson på Studio G i

Grästorp. Efter att de bestämt inspelningsdatum lade de sig på träningsläger på hemmaplan. De slipade arrangemangen och framförandet tills det var dags för inspelning, och resultatet blev bra.

– Skivan är helt ok, säger Pelle, men vi hade för kort tid på oss att spela in den så den blev inte riktigt som vi hade tänkt oss. Men visst, som helhet funkar skivan bra, men jag är inte riktigt nöjd med min sång undantaget låtarna "Baby let me in" och "This time". Vi hade repat in låtarna och spelat in dem hemma i min källare med en vanlig kassettbandspelare. Vi tog oss inte tiden att hitta rätt sound utan bara spelade på. Det lät lite mer Guttas och lite tuffare det vi gjorde hemma i källaren, men de banden har jag slarvat bort.

Pelle är dock lite självkritisk i överkant. "This time" är ett album som står sig bra jämfört med andra svenska album inom samma genre under slutet av 1990-talet. Efter skivsläppet fortsatte trion att spela med jämna mellanrum, men de fortsatte att hålla det på hobbybasis.

De hade en bokare i Alingsås som satte jobb till dem och de fick en del fina och roliga jobb. Bland annat på Kiel-färjorna, där till och med kocken smet ut från köket för att lyssna, så det fanns säkert en och annan matgäst som fick vänta lite på sin mat på den resan. Det blev också många företagsspelningar och en del countryfestivaler.

– Vi spelade otroligt mycket med Guttas under en

period – och vi tjänade bra med pengar. Vi skaffade ett PA, men det var så mycket mindre än vad vi åkte runt med under Par Ritz-tiden och allt vi behövde ha med oss i form av pa, instrument och övrigt fick plats i min Volvokombi. Det var smidigt att åka och spela – och roligt. Jag kommer ihåg att jag inte rörde lönen från Sem under ett halvårs tid. Pengarna från Guttas levde vi gott på. Dessutom är både Thomas och Thor fantastiska musiker att spela med.

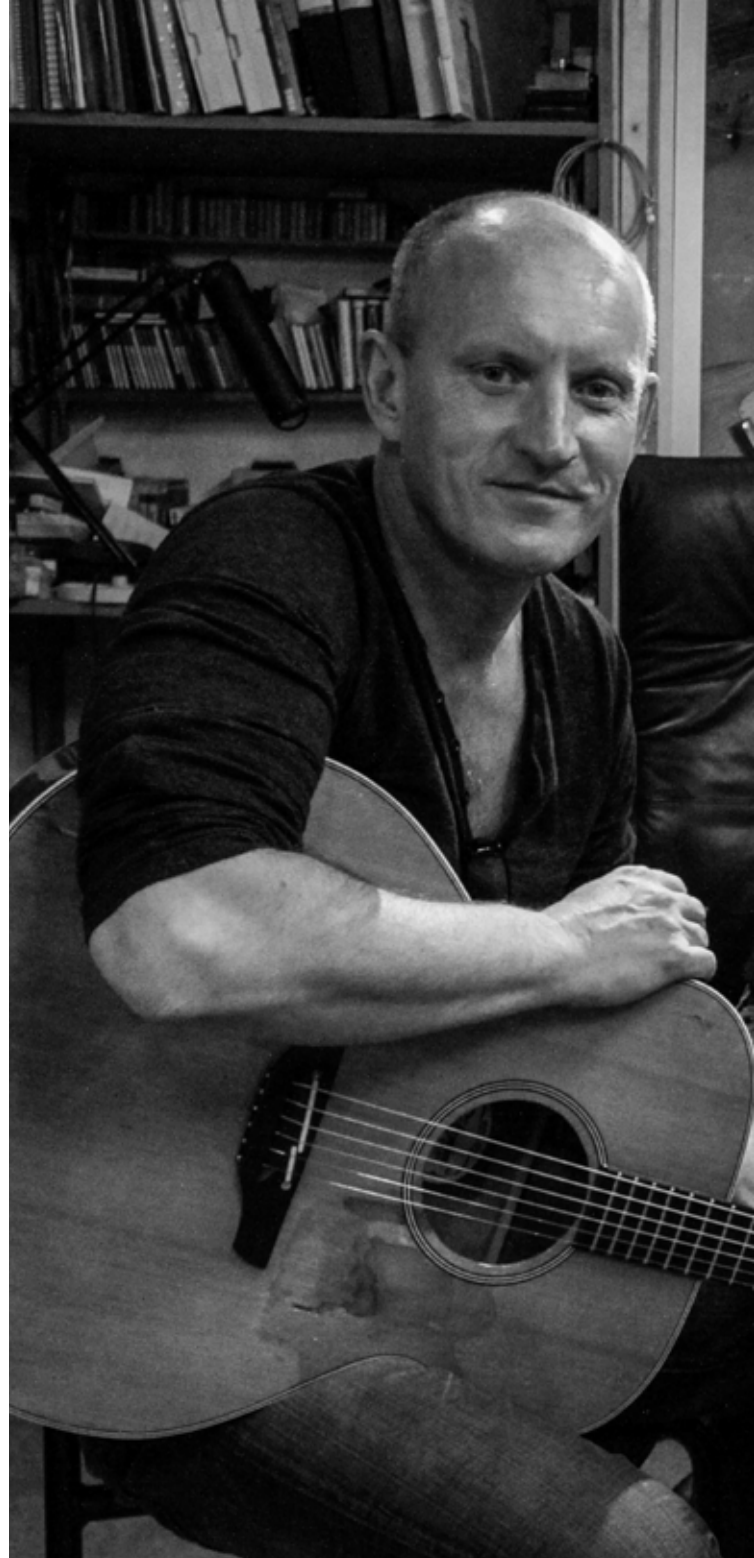
Guttas jagade aldrig jobb, de tog dem de fick av sin bokare samt en del lokala spelningar. Under en period utökades bandet också till kvartett med Mark Tholin på trummor. Det gjorde att bandet kunde ta lite större spelningar, men det innebar samtidigt att en del mindre spelningar blev för små.

– Det var riktigt roligt att få med Mark. Han är en otroligt duktig musiker och det var kul med lite ungt blod i gruppen. Samtidigt gjorde det bandet bredare rent musikaliskt. Vi var inte längre begränsade av vår sättning.

Några år senare fanns planer på ett andra album så det gjordes några demoinspelningar. Då kunde inte Mark Tholin vara med så Saints Kenth Peterson hoppade in bakom trummorna, men till slut lades även Guttas på is.

Under en period spelade Pelle tillsammans med gamle kompisen Thor under namnet Anundsson-Skjervik. Vid sidan av det trubadurade han en hel del på egen hand och fortsatte att skriva eget material. Då fick han idén att spela in ett par egna låtar för skojs skull. Han tog kontakt med Torbjörn Carlsson och de tillbringade en del tid i studion. Resultatet blev så två låtar blev snart fyra, sedan tillkom ytterligare några stycken. Då föddes tanken på att göra ett album. Albumet som kort och gott fick namnet "Skjervik".

– Det albumet består av låtar från hela min tid som

låtskrivare. "Memories" skrev jag redan 1974. En del hade jag skrivit under 1980-talet och några skrevs till albumet.

Albumet togs emot på ett bra sätt men som alltid när man ger ut ett album på egen hand utan bolag i ryggen är det svårt att nå ut till en större publik. De senaste åren har det mestadels blivit solo-spelningar för Pelle, men med jämna mellanrum blir det en och annan spelning med Pal Ritz & The Piccolos. Sommaren 2021 fick Åmålspubliken dessutom se en återförening av Guttas för en kväll när de spelade på Strandcafé. En spelning som uppskattades mycket av publiken på plats.

– När jag nu sitter hemma och övar lite inför spelningarna så använder jag mig en Google Play. Nu behöver jag bara säga "Hey Google play..." och så namnet på låten jag vill höra, superenkelt. Jag behöver inte trycka på några knappar.

På senare tid har Pelle spelat en del på äldreboende, något han uppskattar.

– Jag har försökt repa in lite fler svenska låtar, det uppskattas bland de äldre. Men jag ser också när jag börjar spela en Creedence Clearwater Revival-låt att de gärna slår takten, det är lite roligt.

I många år har fredagseftermiddagarna varit vikta för att spela gitarr, lära sig nya låtar eller skriva några egna.

– I många år satt jag i uthuset och tränade, mest på grund av att jag rökte cigarr. Då kunde Eva komma ut när jag suttit där några timmar och fråga:

– När kommer du in? Jag börjar bli hungrig!

– På fredagar är det ofta jag som gör maten hemma. Sedan jag slutade röka har jag dock flyttat in i huset, men det kanske är dags att börja spela i uthuset igen så Eva får lite lugn och ro igen, skrattar Pelle.

Pelle, Dan, Janne och Jimmy har också börjat repa lite med Pal Ritz igen och skriva lite nya låtar.

– Nu har det varit lite trögt en stund, men vi har lite nya goa låtar på gång, sedan får vi se om det blir något av det.

När det gäller låtskrivandet vet Pelle vad som krävs.

– Jag behöver ha en öl eller två i mig om jag ska komma i en bra låtskrivarkänsla. Nu har jag också ett samarbete med Denny Jansson. Han har en bra känsla för att skriva bra melodier och så får jag bidra med text. Det är riktigt kul att samarbeta med honom, han är riktigt duktig på det han gör.

När jag fotograferade åt Pelle för omslaget till hans soloalbum minns jag att när vi var i studion hade han med sig en liten bok med handskrivna texter i, det var hans låtar och den boken har han haft i många år.

– På senare tid har jag inte skrivit i den nu finns det ju digitalt, men jag kanske får fylla på den med de senare texterna jag skrivit också. Den är lite helig för mig den boken. Min dator och telefon är full med låtar och texter, så det är nog läge att få in dem i boken.

Vad det blir av Pelles pågående projekt återstår att se, men det är lite spännande, både det egna materialet och det pågående arbetet med Pal Ritz & The Piccolos. Kanske blir det lättare för bandet att träffas och repa nu när sanktionerna har lyfts. Så kanske får vi se en konsert med Pal Ritz & The Piccolos i sommar, det vore väl ett bra sätt att sätta punkt för pandemin.

Tony Berg

Diskografi

Blandade artister (Pal Ritz & The Piccolos): 6x2 Lp, 1981
Pal Ritz & The Piccolos: Tyst kärlek Singel, 1982
Pal Ritz & The Piccolos: Kyssar och slag Lp, 1983
Pal Ritz & The Piccolos: Locka mej att älska Singel, 1983
Pal Ritz & The Piccolos: Locka mej att älska Maxisingel, 1983
Blandade artister (Pal Ritz & The Piccolos): Äntligen sommarlov Lp, 1983
Sjunne Ferger (Pelle Skjervik): Horizon Lp,
Guttas Trio: This Time, cd, 1997
Pelle Skjervik: Skjervik cd, 2010
Kadhammar: The Kadhammar crossover Beat of the apple, Next stop Manhattan, 2014

Göran Karlsson hemma i vinylhörnan
iförd sina hörlurar från Stax. Detta är
Görans "lilla" anläggning, perfekt att
lyssna på vinyl med hörlurar.
Foto: Göran Karlsson

Jakten på det perfekta ljudet

QUAD

QUAD

QUAD

*DUX transistorradio från 1967. Dög
bra till Tio i topp och Radio Luxemburg.*

*Bang & Olufsen Beogram 1000 skivspelare och
Beomaster 1000 receiver från tidigt 1970-tal.*

*Musikrummet i huset jag bodde i på 1980-talet.
Här syns de stora hornhögtalarna från HIFI KIT
samt JVC receivern, TEAC kassettdäck
och Technics-skivspelaren.
Foto: Göran Karlsson*

Jakten på det perfekta ljudet

– Det finns inga genvägar till det perfekta ljudet, säger farbror Barbro i Nile City. För den som inte behöver bekymra sig om pengar är det lätt att skaffa sig det perfekta ljudet. För det stora flertalet inklusive mig själv får det dock bli en kompromiss. Min jakt på det perfekta ljudet började omkring 1970 då man upptäckte det här med stereo.

Musikintresset började dock långt tidigare. Det första minne jag har av musik, hi-fi handlar ju om att lyssna på musik, som jag tyckte om går nog tillbaka till slutet av 1950-talet. Jag tyckte om att lyssna på marscher och speciellt Colonel Bogey mera känd som temat till storfilmen Bron över floden Kwai. Radioprogrammet Sveriges bilradio var också något jag tyckte om. C-G Hammarlund inledde programmet med sitt käcka "Hejsan, hejsan" och fortsatte sedan med skivönskningar från personer på väg hem rattandes en Volvo Amazon eller något annat märke från den här tiden.

Popmusikintresset kom nog i mitten på 1960-talet. På roliga timmen som ju låg sist på lördagar, det var skola även på lördag på den här tiden, så spelade vi populära låtar. Det fanns en mängd populära svenska band samt naturligtvis ännu mer utländska. Kanske framförallt engelska med The Beatles och The Rolling Stones som ju var störst. Radioprogrammen man lyssnade på var Tio i topp och Kvällstoppen samt även Svensktoppen. Min favorit var Kvällstoppen som varje vecka listade de mest sålda skivorna.

När jag konfirmerades 1967 fick jag en Dux transistorradio så jag kunde lyssna på Radio Luxembourg som sände pop- och rockmusik på mellันวågbandet. Ibland hördes stationen mycket bra och ibland var det mycket

Philips allt i ett från sent 1960-tal.

Rullbandspelare från Grundig.

*Bibeln för oss hi-fi nördar var
Stereo HiFi handboken.*

*Stereoväggen i pojkrummet
i början på 1970-talet
Foto: Göran Karlsson*

störningar men det spelade inte så stor roll. Det viktiga var låtarna. Hi-fi var ett okänt begrepp för mig än så länge. Familjen köpte också en enkel Philips grammfon med högtalare i locket så vi kunde köpa skivor och spela. Det var mest singlar i början.

Första lp:n jag köpte var nog Simon & Garfunkels "Sounds of silence" men den skiva som jag spelade allra mest var filmmusiken från "För en handfull dollar" och "För några få dollar mer" med Clint Eastwood. Ennio Morricones nydanande filmmusik blev en favorit för mig och en succé över hela världen. Filmerna gjorde också Clint Eastwood till en världskändis. Jag minns att jag uppgraderade denna enkla grammfon med en stereo-pickup. Tveksamt om det blev någon förbättring men den pickupen var lite snyggare.

I början på 1970-talet kom så intresset för stereo. Tror inte man tänkte så mycket på hi-fi utan man var ute efter stereo och två högtalare. Danska B&O, Bang & Olufsen, hade en liten prisvärd anläggning som bestod av en förstärkare med radiodel, den så kallade plankan, samt en skivspelare. Dessa inköptes men det behövdes också högtalare. Vid den här tiden fanns en mängd svenska högtalarfabrikanter och i Fröskog där jag bodde fanns en kille som monterade ihop högtalare av märket KS. Jag fick köpa ett par KS av minsta modellen till ett bra pris. Högtalarna var rundstrålande vilket var populärt.

B&O-förstärkaren hade anslutning för två högtalarpar så jag byggde två små diskant-högtalare för att få ännu bättre stereoeffekt. Hörlurar skaffade jag också. Nu kunde man lyssna sent på kvällen. Lyckan var fullständig.

Favoritgruppen var The Moody Blues vars skivor hade många stereoeffekter. Jag köpte också ett antal skivor inspelade med Moog syntheizers som ju lät väldigt bra

JVC broschyrer från mitten på
1970-talet, JVC 4-kanalshörlur samt
JVC 4-kanals pickup i lyxig förpackning.

Den stora JVC 4-kanalsreceptorn.
Foto: Göran Karlsson

och häftigt även på en enkel anläggning. Att spela in musik på band var kul så jag köpte en Grundig rullbandspelare. Nu kunde man spela in timplånga partyband med blandade låtar. Man hade ju nått den ålder då man började ha fester och på festerna måste det ju vara musik. Grundigbandaren var inte så snygg som de japanska men den var mycket billigare.

I mitten av 1970-talet flyttade jag till egen lägenhet och då investerade jag i en riktig Hi-fi-anläggning. Återgivning med fyra kanaler började komma. Jag trodde detta var framtiden så det blev en stor fyrkanals-receiver från JVC samt Technics läckra direktdrivna skivspelare. Högtalare blev svenska Sonab OA 14. De kallades av gemene man för Carlsson-högtalare. Till de bakre kanalerna skaffade jag ett par billiga men bra Luxor. Nu blev inte fyrkanal någon succé utan en rejäl flop men det spelade inte så stor roll. Det funkade bra med vanliga stereoinspelningar. Nu tillkom också ett Teac kassettdäck till anläggningen. Man hade ju en stereo i bilen också som det behövdes band till.

Under 1970-talet gavs det varje år ut en tjock bok som hette "Stereo Hi-Fi Handboken". Detta var bibeln. Boken hade bilder och data på de flesta hi-fi-produkter som fanns att köpa i Sverige.

Hur bra eller dåliga produkterna var gick ju inte att veta då det inte fanns några lyssnings-omdömen. Man kunde dock se vilka som gav mest effekt m.m. Högtalarna presenterades i boken med frekvenskurvor. Problemet var ju att en perfekt frekvenskurva inte behövde betyda att högtalaren lät bra. Vissa tillverkare lär ha justerat sina högtalare när dom lämnades till mätning för att få en bra kurva. Den riktiga kurvan såg kanske inte så bra ut men högtalaren lät bra vilket naturligtvis var viktigare.

Från 1980 bodde jag i ett hus med långt till närmaste

*Sonabs högtalarsortiment från 1970-talet.
Sonab OA 14 är den i träfanér.*

*TEAC kassettdäck A 400 hade lite
annorlunda design än de flesta men
var en testvinnare på sin tid.*

*Ett vältummat exemplar av HIFI KIT-
katalogen från 1980 på snickarbänken.
HIFI KIT-butiken hade allt för "bygg själv".
Foto: Göran Karlsson*

granne. Att bo i lägenhet är ju aldrig att föredra när man vill dra på stereon men det kunde jag göra i detta hus. Discomusiken var populär och mitt hi-fi-intresse hade nu nått hornhögtalare. Perfekta att spela discomusik på. Jag och en kompis var i Stockholm och besökte då butiken HIFI KIT som specialiserade sig på högtalarbyggsatser. De hade även ett antal hornhögtalare i sortimentet.

Jag hade köpt en skiva med Suzi Lane som vi testade på deras hornhögtalare. Säljaren blev så imponerad av skivans ljudkvalitet och lämplighet att demonstrera högtalare att han skrev upp titeln för att kunna köpa den senare.

Jag fastnade för ett par riktigt stora hornhögtalare. Köpte byggsatsen tillsammans med lämpliga högtalarelement. Med dessa monster gick det att spela riktigt högt. Hornhögtalarnas konstruktion ger nämligen en väldigt hög verkningsgrad. Jag hade också skaffat riktigt bra hörlurar från japanska Stax som var specialiserade på elektrostatiska hörlurar. Mina var dock av elektret-typ vilket gjorde att priset blev lägre men de hade ändå riktigt bra ljud.

När vi är inne på tidigt 1980-tal måste jag nämna Sony Walkman som hade lanserats sommaren 1979. Walkman var en kassettspelare man kunde bära med sig. Den var inte mycket större än ett kassetband. Gediget byggd i metall och med väldigt bra ljud i de medföljande lurarna. Jag betalade 995 kronor för den vilket motsvarar runt 3 000 kronor idag.

Att springa med den funkade mindre bra men att åka skidor gick väldigt bra. Snart fanns många kopior på marknaden men Sony var bäst och snyggast. Sony Walkman var det närmaste man kom hi-fi under utomhusaktiviteter.

Min Technics skivspelare var en riktig värsting men

*Med Sony Walkman som lanserades
1979 fick man bra ljud var som helst.*

*NAD 3140 förstärkare var storebror
till succén NAD 3020.*

*Svenska Unamco T1 var en imponerande
pjäs med sin långa tonarm.*

Foto: Göran Karlsson

i början på 1980-talet hade jag fått upp ögonen för den minimalistiska svenska skivspelaren Unamco T1. Denna införskaffades tillsammans med en Pickering pickup. Tveksamt om det blev någon större ljudförbättring men Unamcon var en imponerande pjäs med en 11 tum lång tonarm.

I mitten av 1980-talet hade jag tröttnat på hornhögtalarna. Man kunde spela högt men jag var inte nöjd med ljudet. Det jag siktade in mig på nu var Audio Pro och deras subwoofers med tillhörande små högtalare för diskant och mellanregister. Audio Pro var en svensk tillverkare som kommit på ett sätt att få stort ljudtryck från en ganska liten låda. Ace-Bass kallades det. Jag var till LT-Musik och bytte in mina horn mot en Audio Pro-anläggning. Denna lät verkligen bra tillsammans med min nya NAD-förstärkare. Omkring 1980 hade NAD lanserat en liten och billig förstärkare som tog hifi-etablissemangen med storm då den lät alldeles för bra med tanke på priset. I mitt musikrum räckte den dock inte riktigt till utan jag valde den lite större modellen.

Det kan vara på sin plats här att nämna lite om hi-fi-debatten i mitten och slutet av 1980-talet. Framförallt var det några hi-fi-butiker i Stockholm som trätade om vilka produkter som lät bäst. Det fanns en minimalistisk stil med förstärkare som endast hade ingångsväljare och volymkontroll. Det var framförallt engelska tillverkare som byggde dessa förstärkare. Att skivspelaren skulle stå på ett Ikea-lackbord var också en åsikt som blev regel. Kablar diskuterades också flitigt.

Förr hade man helt enkelt bara kopplat ihop apparaterna. Till högtalarna användes vanlig lampsladd men nu fanns det specialkablar som kostade mer än vad den vanliga konsumenten spenderade på en hel anläggning. Rör-

Stax elektrostatiske hörlurar med tillhörande drivenhet var bland det bästa du kunde köpa i början på 1990-talet.

Svenska Audio Pro subwoofer med tillhörande sidohögtalare.

Foto: Göran Karlsson

förstärkare började åter bli populära då de sades ge ett mer naturligt ljud än transistorförstärkare.

Förmodligen spelar det inte så stor roll för de flesta vilken anläggning man har så länge man är nöjd med resultatet. Man lägger ju de pengar man anser vara vettigt med tanke på intresset. Ungefär som med bilar. Ska man bara ta sig fram och tillbaka till jobbet eller har man ett stort bilintresse och kör väldigt mycket. I första fallet duger en enkel och billig bil i det andra väljer man kanske en riktigt dyr modell. Samma med hi-fi. Ska du bara ha ljud i bakgrunden eller sitter du och lyssnar aktivt. Man väljer naturligtvis anläggning efter behov. Lyssnar man aktivt lägger man förmodligen så mycket pengar man har råd med. Det är trots allt som regel stor skillnad på billigt och dyrt.

1987 flyttade jag tillbaka till Åmål och en lägenhet. Nu hade Unamcon ersatts av en skivspelare av märket Thorens som var lite mer lättplacerad. Jag bytte dock ut pick-upen till en klassisk Denon. Nu hade också cd:n introducerats med buller och bong. Philips som låg bakom cd-skivan hade flera bra och billiga cd-spelare och en av dessa inköptes. Man märkte inte någon egentlig skillnad på ljudet från cd:n eller lp-skivan mer än att det inte förekom något knaster på cd:n.

Min Thorens-skivspelare hade jag köpt på HIFI-Punkten i Trollhättan. Vid detta tillfälle fick jag med mig en broschyr på engelska hi-fi-märket Quad. Broschyren var otroligt påkostad med helt vitt omslag med texten Quad i relief. Minns att säljaren sa att broschyren säkert kostar en 50-lapp att producera. Quad var ett lite udda märke med apparater som inte liknade några andra. När mitt hi-fi-intresse startade minns jag att jag tyckte de var de absolut fulaste som fanns att köpa.

Märket var speciellt kända för sina elektrostatiske

e en enda ton försvinner.

högtalarsystem skall kunna återge tonerna från instrument lika verklighetstroget som instrumenten congas till tvärflojt. Från brusande orglar till gitarrens plektrum. Vi antog utmaningen att ett sådant system.

Arbetet var egentligen redan gjort. För 1978 hade vi B2-50 slagit musikvärlden med häpnad över de allra lägsta basfrekvenserna med ett 100 dB, nästan utan distorsion. Något som tidigare helt omöjligt. Ätminstone med en sådan

stöd var alltså att konstruera ett par bra högtalare. I vanliga fall är konstruktionen av diskant och bas en komplicerad uppgift. Men i det här fallet blev den betydligt enklare eftersom subwoofern avläslarna den krävande basåtergivningen. Och då bara små och lätt-drivna lådor eftersom basen inte reflekterar negativt. Vi har döpt dem till S2-7.

Med en 2,5 cm dome tweeter, och mellanregistret, baslement, är valda med största omsorg och därefter lade av Audio Pro. Diskanten är en likadan som byggskepp, fullfrekvenshögtalaren A4-14.

Om du spelar enbart över S2-7 högtalarna blir du inte helt nöjd med ljudet. Men det var ju heller inte meningen. Hela systemet däremot, ger ett ljud som vi är rätt nöjda med. Inte en enda ton försvinner. Och mycket närmare verkligheten går inte att komma. Förklaringen hittar man främst i vår patenterade ACE-BASS-teknik.

I en B2-50 sitter två baslement, ett elektroniskt delningsfilter och ett slutsteg på 80 W, som i själva verket skulle motsvara 350 W med konventionell teknik.

Slutsteget med sin speciella ACE-BASS-elektronik får frekvenskurvan att bli rak ända ner till 20 Hz, nästan utan distorsion vid ett ljudtryck på 100 dB.

Basementen, som vardera är på 16,5 cm, är försedda med extra starka magneter och har en slaglängd på hela ± 9 mm. De sitter monterade i fronten, det ena framåt och det andra bakåt, vilket ytterligare sänker distorsionen.

De allra lägsta tonerna mynnar ur en basreflex-tunnel som är specialdesignad för att undvika blåse- och fräsljud. Ljudutsläppet i sin tur sker genom en öppning under lådan.

Lika suveränt som S2-7 fungerar ihop med vilken som helst av våra subwoofers, fungerar B2-50 ihop med vilka par sidohögtalare som helst.

Det finns praktiskt taget ingen anläggning som inte blir avsevärt bättre med en subwoofer. Något som i hög grad bidrar till detta är det flexibla delningsfiltret.

Beroende på typ av sidosystem och vilka prestanda detta har, reglerar du lätt hur stor del av basen som du vill att subwoofern skall ta över. Detta sker med ett lågpasfilter. Och ett fast subsonic-filter bestämmer hur långt ner B2-50 skall arbeta och tar bort alla frekvenser under den gränsen.

Mest fördelaktigt är det om du kan koppla in B2-50 mellan förstärkaren och slutsteget på din förstärkare. Dels tar den då över större delen av slutstegets funktion i basen. Och dels får du möjlighet att skära bort de låga bastonerna hos dina vanliga högtalare. För är det något som låter dåligt på ett par konventionella högtalare, så är det just basen.

Du kan placera B2-50 nästan var som helst i rummet eftersom den återger frekvenser som är så låga att någon stereoeffekt inte går att urskilja. Det är också förklaringen till att det räcker med en B2-50 i varje högtalarsystem.

Om du lyssnar enbart över subwoofern kommer du inte att höra särskilt mycket. Men det du hör är just de toner som ger ljudet en tredje dimension, och som ibland kan bygga upp en så förtätd stämning i rummet att du nästan kan röra vid musiken.

Thorens klassiska skivspelare TD 166 Mk II.

Dali 7 A stora golvhögtalare från Danmark.

Läcker kombination från engelska QUAD.

Foto: Göran Karlsson

högtalare. Första modellen kom 1957 och producerades oförändrad fram till 1982 när en ny modell kom. Ett svårslaget rekord som visar vilken fantastisk högtalare det var. Quads elektrostater var inga partyhögtalare utan mer lämpade för normala förhållanden.

I slutet på 1980-talet var det så dags för en rejäl uppgradering av min anläggning. Cd-spelaren från Philips byttes mot Marantz största modell CD 94. Min NAD-förstärkare ersattes av ett för och slutsteg från engelska QUAD. Högtalarsystemet från Audio Pro byttes mot stora golvhögtalare från danska Dali. För att kunna lyssna utan att störa bytte jag ut mina Stax elektret-hörlurar mot Stax riktiga elektrostatiske hörlurar. Inte billiga men bland det bästa man kunde köpa när det gällde hörlurar vid den här tiden.

Omkring 1990 tog mitt intresse för hifi-märket QUAD fart på riktigt. Jag började samla på allt som hade med märket att göra. I början var det mest trycksaker men det tillkom också mer och mer apparater till samlingen. Till slut hade jag de flesta produkter som QUAD tillverkat inklusive de fantastiska elektrostathögtalarna ESL 57.

Jag fick också kontakt med Jan-Eric Persson som då hade agenturen på QUAD i Sverige. Detta ledde fram till att jag hade en QUAD-utställning i Jan-Erics rum på hi-fi-mässan i Göteborg 1994 och 1996. Otroligt uppskattat av besökarna men idag förstår jag inte hur jag orkade mobilisera all energi som krävdes för att få dessa utställningar till stånd. I och med att jag började samla på QUAD blev antalet apparater så stort att det får avhandlas i en kommande artikel.

Göran Karlsson

Klassiska De Tomaso

På 1970-talet var det många pojkrumsväggar som hade en affisch av Lamborghini Countach på väggen, men inte alla. Det fanns några alternativ till. Lamborghini Miura som nog är den vackraste bil som någonsin gjort och De Tomaso Pantera.

De Tomaso Automobili grundades 1959 i Modena, Italien, av den argentinske racingföraren Alejandro De Tomaso och hans amerikanska fru Isabelle. Han tävlade i olika sportbilsklasser för Maserati och Osca (Officine Specializzate Costruzioni Automobili). Osca startades av bröderna Maserati 10 år efter att de sålt Maserati till Adolfo Orsi 1937. De Tomaso körde även två Formel 1-lopp. Isabelle hette egentligen Elisabeth Haskell och var dotter till William C Durant som grundade General Motors och Chevrolet.

Isabelle hade två passioner hästar och bilar, och hon älskade racing. Hemma i USA var det dock inte att tänka på att en tjej skulle köra racing, visst fick hon tävla lite, men inte någon större serie. Det fanns säkerligen en rädsla att hon skulle ge männen en match om segern.

Så hon flyttade till Europa för att leva sin passion för racing, där upptäckte hon ytterligare en passion, Alejandro De Tomaso. De gifte sig och var sedan ett par till Alejandros bortgång 2003.

Isabelle var aktiv inom företaget och hade stor

men ganska okänd roll hos De Tomasp Automobili.

När de startade företaget var tanken att bygga tävlingsbilar och under några år i början av 1960-talet drev företaget även ett eget Formel 1-stall. Senare övergick De Tomaso till att bygga sportbilar med mittmotor varav Pantera är den mest kända. Pantera formgavs av karosstillverkaren Ghias Tom Tjaarda. Ghia ägdes under en period av De Tomaso.

Företaget fortsatte att producera sportbilar fram till 2004, året efter att De Tomaso gått bort. Det såg länge ut som om historien om biltillverkaren De Tomaso skulle sluta där.

Men så blev det inte. Sedan några år sjuder det av liv. 2004 förvärvade ITV, Ideal Team Ventures, De Tomaso, sedan dess har det arbetats. En lång period i tystnad, men de senaste åren har vi fått små glimtar av vad som kommer att bli De Tomaso P72 som är en hyllning till De Tomasos P70 racingbil.

De Tomaso har släppt lite bilder och filmer på prototypen som de döpt till Isabelle för att hedra och uppmärksamma Elisabeth Isabelle De Tomaso.

– När vi började vår pånyttfödelse lovade vi att berätta den oberättade historien om De Tomaso. Idag är vi glada över att kunna dela historien om var vårt arv började. Vår historia är en kärlekshistoria. Det är historien om en fantastisk romans mellan Alejandro De Tomaso och hans själsfrände och affärspartner,

sjuder av liv igen

Isabelle, säger Ryan Berris, VD på De Tomaso Automobili.

De Tomaso tar steget fullt ut i sin hyllning till Isabelle. Vad kan vara bättre än att marknadsföra företagets nya bil med en "Isabelle" från 2000-talet? Företaget har plockat in Carmen Jorda som förare i Scuderia De Tomaso Racing.

– Isabelle var både en kvinnlig racerförare och en kraftfull affärskvinna och var en pionjär för sin tid och hennes anda lever nu vidare genom Carmen, fortsätter Ryan Berris.

Carmen Jorda är dotter till tidigare racerföraren José Miguel Jorda. Carmen är precis som Isabelle en livslång fordonsentusiast och har tävlat i European Open Formula 3 Championship, American Indy Light och GP3-serien.

Carmen Jorda är också en av få kvinnor som har haft en officiell förarroll i ett Formel 1-team.

Hon har redan börjat testa P72 på både väg och bana och bilen närmar sig allt mer produktion. Tanken är att de första kunderna ska få sin P72 under 2023.

Redan från början var Carmens energi helt i linje med vårt teams och hennes unika kompetens har visat sig vara ett utmärkt komplement till våra utvecklingsprogram. När vi bestämde oss för att hylla Isabelle och berätta hennes okända historia fanns utan tvekan ingen annan person som förkroppsligade kärndragen,

Isabelles anda och talanger mer än Carmen, säger Ryan Berris.

Carmen själv är lika glad över samarbetet.

– Jag är otroligt tacksam över att få bli en del av De Tomaso, det känns som en dröm. Varumärket De Tomaso har en sådan historia och jag är verkligen hedrad över att få fortsätta med Isabelles inspirerande anda. Vår delade passion och genuin vision har skapat en gång i livet möjlighet att föra tillbaka romantiken fordon, både på väg och bana, säger Carmen Jorda.

Produktionen av De Tomaso P72 kommer att ske i en helt ny anläggning vid legendariska Nürburgring där företaget Capricorn kommer att handbygga bilarna. Samtidigt kommer De Tomaso att behålla samarbetet med sina amerikanska partners båda vad gäller anläggningar och drivlina i ett led att utöka närvaron i Nordamerika.

Från företagets sida menar man att jakten på perfektion gör att man valt ut de bästa samarbetspartners man kan tänka sig. Det borde också leda till en sportbil, eller snarare supersportbil av allra högsta kvalité och utseende. Om P72 håller vad designen hintar om är jag övertygad om att det kommer bli en succé, om än för en ganska smal kundkrets. Men de får i alla fall något alldeles extra att ratta.

Tony Berg

Carmen Jorda är numer
en central person i utvecklingen
av De Tomaso P72.
Foto: De Tomaso Automobili

*De Tomaso Isabelle är
lika mycket konst som
sportbil. Otroligt vacker.*
Foto: DeTomaso

2022

*Fjolårets stora succé för Harley Davidson,
Pan America 1250 Special har fått några
små uppdateringar inför 2022.*

Foto: Harley Davidson

Farther. Faster. Det var Harley Davidsons slogan inför presentationen av 2022 års modellserie förra månaden. Fritt översatt – Längre. Snabbare. Inga stora sensationer, men några nyheter var det i alla fall.

Harley Davidson har alltid haft en central roll i bikerkulturen. Just känslan att sätta sig på motorcykeln och ge sig ut på öppna vägar är en bild vi matats med i tidningar, filmer och musik sedan 1950-talet. Ofta har det illustrerats med en Harley Davidson. Nu är företaget på inget vis ensamt på marknaden, men det är trots allt ett märke alla som är måttligt intresserade av motorcyklar känner till.

Men det handlar inte bara om touringmotorcyklar idag. Företaget har en lång historia inom motorcykelracingen och fortsätter att ha det än idag.

2022 presenteras flera uppdaterade modeller som Street Glide ST och Road Glide ST som båda blivit något vassare och sportigare. Detta har blivit lite av en trend på grund av racingserien MotoAmerica King of the Baggers. Dessutom presenterades en variant av Low Rider ST. Spännande och snyggt

Dessutom har HD sneglat lite på hur bilbranschen

gjort de senaste åren där stora motorer som egentligen utvecklats för lyxigare bilar sattes i lättare och billigare muskelbilar. De har gjort samma sak med de tre modellerna som nämnts ovan. De har utrustats med Harley Davidsons 117ci Milwaukee-Eight V-twin som tidigare bara satt i de handbyggda CVO-modellerna.

– Det är ett generationsskifte. Dessa kunder har ett annat tänk, många av dem kommer från sportcyklar. De är aggressiva ryttare. De vill ha en bagger men de är prestationsinriktade och de rider baggers på det

sättet, säger Harley Davidsons pr-chef Paul James.

Det finns en lång rad uppgifter om prestanda, hästkrafter och annat. Det går vi inte in på här utan nöjer oss med att visa upp några av årets modeller på dessa sidor.

Förra året presenterade Harley Davidson Sportster S och Pan America blev båda stora framgångar. Eftersom det var en helt ny modell förra säsongen har HD nöjd sig med lite nya färger i år. Pan America var första modellen i vad HD kallar äventyrsklassen. Här finns det också en ny färg men även lite uppdateringar på TFT-skärmens synlighet.

Övriga modeller har också fått sig lite kosmetiska och prestandamässiga uppdateringar.

Tony Berg

Stora bilden: Harley Davidson Low Rider ST.
Övriga bilder uppifrån: CVO Road Glide
Limited, Fat Boy och Sportster S.
Foto: Harley Davidson

har ett gott öga för detaljer och design

I år är det 120 år sedan Triumph började tillverka motorcyklar. Det inger respekt. Vi har tittat lite på årets modellprogram och vill visa några av våra favoriter, men kom ihåg att det bilderna bara visar ett urval.

Triumphs historia startade egentligen redan 1885 då Siegfried Bettman startade Bettman & Co för att importera och exportera engelska cyklar. Året efter började han marknadsföra cyklarna under namnet Triumph som sedan blev Triumph Cycle Co.

1889 började företaget tillverka egna cyklar och 1902 startades också tillverkning av motorcyklar. Sex år senare tog företaget hem första titeln på Isle of Man.

Det gick upp och ned under en rad år men 1976 lades Triumph ned för gott. I slutet av 1980-talet togs tillverkningen upp igen under företagsnamnet Triumph Motorcycles Ltd.

Designmässigt har det under vissa perioder funnits en del övrigt att önska, men på senare år har Triumph tagit sig ordentligt i kragen.

2022 är stora nyhet är Tiger 1200 som kan ses som en utveckling av Tiger 900. Många inom branschen tror att den kommer att bli en succé inom äventyrssegmentet.

Men Tigern finns inte med på bild på dessa sidor. Här tittar vi istället närmare på några av Triumphs vackraste modeller, däribland några motorcyklar ur serien Gold Line. De har en exklusiv lackering tillverkas i starkt begränsad upplaga. Gold Line Special Edition-modellerna kommer endast att finnas tillgängliga under 2022.

Handmålade guldlinjer av mästarna från Triumphs måleriverkstad, signerade av respektive konstnär. Den speciella guldfärgen appliceras i ett oavbrutet penseldrag, och kräver sin mästare. Dessutom en Tiger 900 Bond Edition.

Tony Berg

Läs mer: triumphmotorcycles.se

Längst till vänster uppfifrån:
Rocket 3 TFC.
Tiger 900 Bond Edition.
TFC The Scrambler.
Denna sida: Thruxton TFC Hero.
Foto: Triumph Motorcycles Ltd

IndianChief Bobber Dark Horse 2022.

Foto: Indian Motorcycles

Cleveland Cycleworks Misfit 2022.

Foto: Cleveland Cycleworks

Big Dog Boxer 2022.

Foto: Big Dog

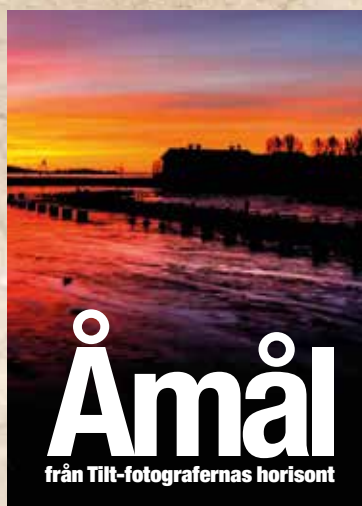
UM Motorcycles Renegade Vegas Euro 5 2022.

Foto: UM Motorcycles

Aktuella böcker

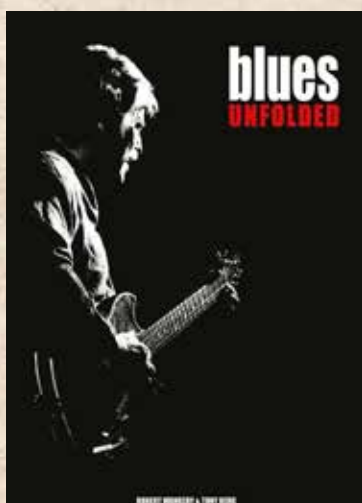
ÅG 250:-

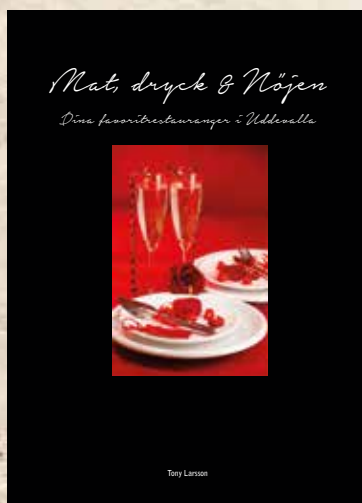
ÅG/ÅB 300:-

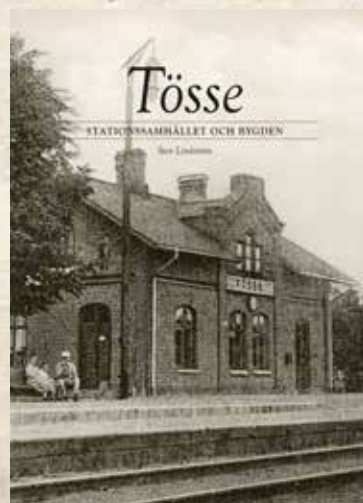
ÅG/ÅB 300:-

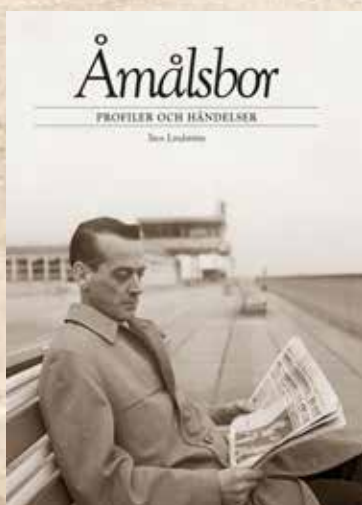
ÅG 250:-

ÅG 395:-

ÅG/ÅB 400:-

ÅG/ÅK 300:-

ÅG 300:-

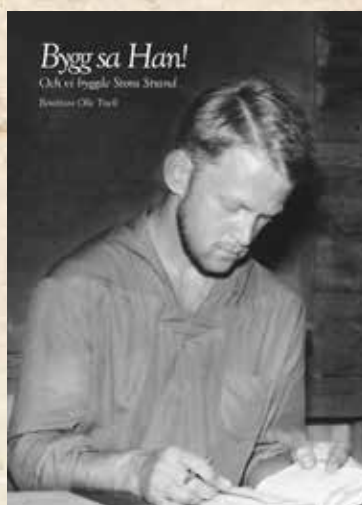
ÅG 300:-

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Aktuella böcker

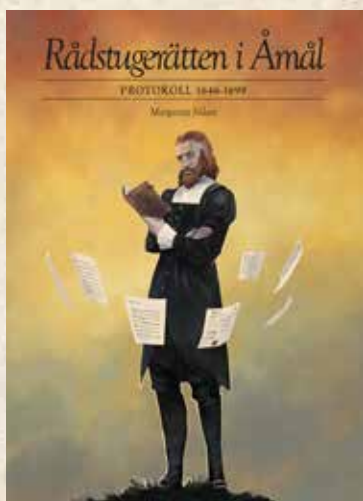
ÅG/ÅB 300:-

ÅG 350:-

ÅG 300:-

ÅG 400:-

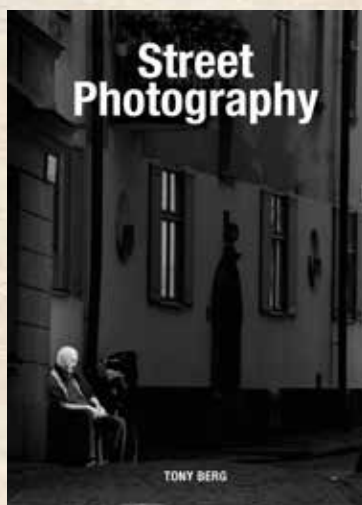
Release 2022

ÅG 300:-

ÅG 300:-

Release 2023

Release 2023

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Lennart Kral Andersson med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Vad gör någon till en fotbollsexpert?

Nuförtiden finns det många som tar sig friheten att kalla sig fotbollsexpert. Men, vad är en fotbollsexpert och vad kan man kräva av en sådan?

Bara för att man har en åsikt och har sett en handfull fotbollsmatcher i sitt liv har man tydligen rätt att kalla sig expert idag. Men vilka är kriterierna för att få kalla sig expert?

Är man en expert bara för att man har en journalistisk utbildning och jobbar som sport- eller fotbollsreporter? Eller krävs det att man själv har spelat eller varit tränare på högsta nivån?

Det finns en svensk författare och självutnämnd fotbollsexpert, jag är inte ute efter att jaga en speciell person, men det fungerar som ett bra exempel, därför nämner jag inte namnet på vederbörande.

Han är säkert en duktig poet och författare och säkerligen också en stor älskare av italiensk fotboll, men... vad kan han egentligen om serie A. I mina ögon inte mer än Jocke 17 år, som sitter hemma i pojkrummet och följer varje ligamatch med stor entusiasm. Ändå fick han under en period komma till tals och ha väldigt specifika åsikter om den italienska fotbollen. Det är kanske inte lika mycket av den varan idag, men det finns många andra expertkommentatorer som man ibland undrar hur de hamnat som bisittare på matchen eller i studion.

Att vara expert i tidningar eller tv innebär i mina ögon att man kan fotboll, att man förstår sporten mer än gemene man och att man samtidigt kan förklara på ett bra sätt för de som kanske inte har samma kunskap eller insyn i fotbollen heller för den delen.

Det räcker inte med att ha varit en fantastisk fotbollsspelare eller att vara en skicklig tränare, det krävs mer än så. Man kan ha gjort sig en fin karriär, det innebär inte av automatik att man har förmågan att förmedla detta till tv-tittarna eller tidningsläsarna.

Det är en konst att besitta kunskapen och kunna göra den begriplig för de som tittar eller läser. Vi har haft och har många duktiga fotbollsexperter genom åren. Sedan kan jag tycka att det finns journalister och programledare som varit väldigt bra där finns Ola Wenström och Patrik Ekwall för att nämna ett par. Sedan har vi det gamla gardet från Tipsextratiden, de var pålästa, duktiga och hade humor. Vi pratar om Arne Hegerfors, Ingvar Oldsberg och Lars-Gunnar Björklund.

När det gäller bisittare idag finns det många grå och intetsägande individer. Men, jag framhåller hellre de jag tycker är bra. Glenn Strömberg har hållit på länge, men han håller än. Erik Niva är också en herre med stor kunskap. Även Eds stora fotbollsson, Markus Johannesson är riktigt duktig i bisittarrollen. Dessvärre är de duktiga alldeles för få.

You won't part with yours either*

Wherever you go, you'll find Fender!

*Like Charles-Etienne Harfaut from Paris, France (with his *Classic Player Jaguar® Special*) who never misses a chance to brush up on his "chops"!

To see more, go to www.fender.com/fendermag

Photo: Pauline Harfaut

CORONA, CALIFORNIA

Tomas Rimeika framför huset vid Byälven, vars latinska budskap betytt så mycket för honom under arbetet med sitt debutalbum. "Ars Longa, Vita Brevis" – konsten är lång, livet är kort.

Foto: Daniel Askås

Tomas Rimeika har hittat hem igen

Tomas Rimeika föddes i Säffle 1978 och som så många andra som växer upp på mindre platser föds en längtan bort, till storstaden. Det gällde även Jonas.

– Alla jag kände flyttade i 20-årsåldern. Alla hade bråttom bort till storstaden, jag med. Och jag tappade bort mig själv på vägen, säger Tomas.

Det är något som blivit lite av den centrala punkten för Tomas under arbetet med sitt debutalbum som kommer senare i år.

Nu är han aktuell med singeln "Sifhälla" som släpptes i slutet av januari. Låten är en hyllning till uppväxten ett stenkast från Byälven, men även konstens förmåga att ge hopp och tröst i tunga stunder.

– Där jag växte upp finns ett hus vid älven där det står "Ars Longa, Vita Brevis". Konsten är lång, livet kort.

Ett ypperligt sätt att beskriva andan och känslan i låten. För många som lämnar uppväxtorten för storstaden kan det ta lång tid att hitta tillbaka och uppskatta uppväxten i småstaden eller på landet. Vissa gör det aldrig och har säkert en bra anledning till det, men med åldern växer ofta uppskattningen för platsen man växte upp på.

Tomas beskriver hur han tappade bort sig i storstaden. Inspiration kan man hitta överallt. I Tomas fall var det i dikten "I rörelse" av Karin Boye, en dikt som sedan haft en central roll som inspiration i arbetet med sin egen musik och "Sifhälla".

– Jag ville fånga diktens euforiska känsla av framåtrörelse. Den där känslan av att vara i ett äventyr. Ibland går det för fort, så var det för mig. Men låten handlar också att det aldrig är för sent att hitta tillbaka till sitt hem.

Tomas menar att de senaste åren med pandemi och allt var det innebär har fått många, däribland honom själv att inse värdet av musiken och konsten, där finns det eviga och tidlösa.

– Livet är skört. Senaste tiden har påmint oss alla om det. Att vara i musiken har blivit väldigt viktigt för mig, eftersom den står för liv och oändlighet.

Debutalbumet som kommer att heta "Byälvsdalen" kommer att släppas hösten 2022. "Sifhälla" är den fjärde singeln Tomas Rimeika släppt under arbetet med albumet. De tidigare är "Säffle", "Solhem" och "Djupviken". Samtliga fyra singlar kommer att finnas med på "Byälvsdalen".

Tony Berg

Hanson spelar på Pustervik i sommar

Den amerikanska brödratrion Hanson gästar Sverige i sommar och spelar på Pustervik i Göteborg måndag 13 juni. Några dagar före det, fredag 10 juni, spelar de på Berns i Stockholm.

Hanson är ett rockband från Tulsa i den amerikanska delstaten Oklahoma. Bandet bildades i början av 1990-talet av bröderna Isaac, Taylor och Zachary Hanson.

Bandet slog igenom 1997 med debutalbumet "Middle of nowhere" där jättehiten "Mmmhob" fanns med. Då var yngste brodern, Zachary, bara 12 år gammal.

Man kan verkligen säga att bandet slog igenom från ingenstans och låten "Mmmhob" blev listetta i 27 länder, ingen dålig start. Albumet blev även det en stor framgång och har fram till idag sålts i över 10 miljoner exemplar, inte illa av ett tonårgäng.

Även om bandet inte varit riktigt i närheten av att få en lika stor hit efter det har de ändå haft ytterligare fem

låtar och ått album på den amerikanska topp 40-listan genom åren. Totalt har trion sålt över 16 miljoner album genom åren.

6 maj är ett speciellt datum för bandet. Det var dagen då debutalbumet släpptes. Några år senare utropade Tulsas borgmästare den 6 maj till "Hanson day". Det var tänkt som en engångsföreteelse, men bandets fans har fortsatt fira och det har även bandet gjort. De arrangerar ofta något event hemma i Tulsa 6 maj varje år.

Bandet är lika produktivt som tidigare och i maj är det dags för release av deras senaste album "Red green blue". Titeln syftar på att albumet är indelat i tre olika delar, en för var och en av medlemmarna. Taylors del är röd, Isaacs del är grön och Zacs del är blå. I väntan på albumet finns senaste singeln "Fearless" att tillgå på Spotify.

Tony Berg

Stjärntätt på Liseberg i sommar

Liseberg har börjat presentera lite artister inför sommaren 2022. Nyligen presenterades är Brad Paisley och Tom Jones. Countrystjärnan Brad Paisley spelar på Lisebergs stora scen onsdag 27 juli. Tom Jones intar samma scen några veckor senare, onsdag 4 augusti

– Både Brad Paisley och Tom Jones skulle ha spelat på Liseberg 2020 och vi är väldigt glada att nu kunna presentera dessa två legendariska underhållare för 2022 i stället, säger Per Alexanderson, artistbokare Liseberg.

Brad Paisley tillhör dagens absolut största inom countryn och är en av de artister inom genren som även blivit stora i Europa. Han har tidigare gjort ett antal turnéer i Europa och gett flera konserter i Sverige. Han har givit ut en rad hyllade album sedan debuten med "Who needs pictures" 1999.

Han är inte bara en fantastisk musiker, sångare och låtskrivare. Den sympatiska Brad har visat att han kan detta med komik också under de elva år han lett den amerikanska countrymusikgalan, CMA Awards, tillsammans med Carrie Underwood. Han är också känd för sina musikvideos där han ofta bjuder ordentligt på sig själv

Hits har han radat upp i mängder. "Last time for everything", "Crushin' it", "Southern comfort zone", "Camouflage", "Old Alabama", "Love and war", "Ticks", "Celebrity", "American Saturday night" och "Welcome to the future", för att bara nämna en del.

Han har också spelat in en antal duetter med artister som Mick Jagger, John Fogerty, Eric Idle från Monty Python, LL Cool J, Alabama, Carrie Underwood, Don Henley, Clint Eastwood, Alison Krauss, Keith Urban och Demi Lovato.

Under sin karriär har han vunnit tre Grammy Awards, två American Music Awards, 14 Academy of Country Music Awards och 15 Country Music Association Awards, inklusive pris i kategorin Entertainer of the Year 2010

Hittills har han haft 24 listettor, varav 21 är skrivna av honom själv. Han blev också den första artist att uppnå tio listettor efter varandra på den amerikanska airplay-listan hos Billboard. Imponerande!

Den andra artisten som presenterades samtidigt går heller inte av för hackor. Tom Jones, eller Sir Tom Jones ska det väl vara numer, blev proffessionell musiker 1963 och har sedan dess tillhört världens mest populära artister. Även han har radat upp hits, däribland "It's not unusual", "What's new pussycat", "Delilah", "If I only knew" och "Sex bomb". De och andra låtar har tillsammans med turnéer och ett antal Las Vegas-shower renderat honom en rad Grammy-, Ivor Novello- och Brit Awards.

2020 fyllde Tom 80 år. Läge för pension? Knappast. Istället gav han ut albumet "Surrounded by time", hans 41:a studioalbum. Det är faktiskt det första albumet han spelat in hemma i Wales, så det tog ett tag innan han hittade hem. Albumet innehåller en del låtar som Tom lagt åt sidan tidigare under sin karriär, men på "Surrounded by time" passade flera av dem in. Även Tom Jones har spelat i Sverige tidigare, men det var ett tag sedan senast. 1990 gjorde han en spelning på Lisebergshallen.

Tony Berg

Klara för Live på Liseberg 2022:

Sarah Klang, 9 juni

Zara Larsson, 29 juni

Brad Paisley (US), 27 juli

Tom Jones (UK), 4 augusti

SARI SCHORR

kommer till Åmåls Bluesfest i juli

Hon var bokad inför Åmåls Bluesfest 2020, men av den blev det som bekant ingenting. Nu ser det emellertid ut som om det kommer att bli en festival i sommar och då får Åmålspubliken äntligen chansen att se och höra Sar Schorr på bluesterminalen

Sari Schorr växte upp i ett hem fyllt med musik. Även om hennes föräldrar inte var musiker, mamma var modell och pappa pilot i flygvapnet, men båda älskade musik, och det smittade av sig på Sari. Hon var inte många år gammal när hon började sjunga och de första stora influenserna var sångerskor som Billie Holiday och Ella Fitzgerald. Hon botaniserade vidare bland sångerskor som Bessie Smith, Mamie Smith och Ma Rainey. Inga dåliga förebilder.

Men det var inte bara de stora bluessångerskorna som spelades i hemmet. Det blev också mycket Motown och artister som Ray Charles. Sari lyssnade om och om igen och lärde sig mycket av sina förebilders sätt att sjunga. Allt sjungande har utvecklat hennes röst och hon har en fantastisk kraft i sin sång. Med åren har hon också blivit en riktigt bra låtskrivare.

Som så många andra började hon uppträda på små ställen. I Saris fall var New York hemmaplan. Hon spelade på små barer och klubbar på Manhattan där antalet musiker på scenen ibland överträffade antalet åhörare. Det är nog många musiker som kan känna igen sig i det.

I takt med att antalet spelningar blev fler och bandet bättre blev också publiken större. Ryktet spred sig om den unga tjejen med den stora rösten. Ändå var det ingen dans på rosor. Vill man satsa på musiken gäller det att göra det på heltid och blir det inga spelningar blir det ingen lön. Sari Schorr hade några tuffa år, men gav sig inte.

Efter skolan blev hon musiker på heltid, det fanns inget alternativ men under en period var det tufft. 2015 kom vändpunkten och som så många gånger

tidigare inom musikbranschen handlade det om tillfälligheter och tur.

Den legendariske skivproducenten Mike Vernon som tidigare jobbat med artister som Fleetwood Mac, John Mayall, Eric Clapton, Peter Green och David Bowie, var inbjuden till Memphis, Tennessee för att mottaga utmärkelsen "Keeping the blues alive". När han var i Memphis fick han också chansen att höra Sari Schorr uppträda, något som enligt honom var det bästa han hört på många år.

Han var så imponerad att han erbjöd sig att göra en paus i sitt liv som pensionär för att producera ett album för Sari Schorr. Så blev det och ett år senare släpptes albumet "A Force of nature". Nu var det inte bara tur som gjorde att Mike Vernon fastnade för Saris musik. Hon är en fantastisk sångerska och har jobbat med flera stora bluesmusiker och verkligen tagit till sig det samarbetena gett henne och blivit en ännu bättre artist.

Under en period när hon bodde i Paris blev hon medlem i Joe Louis Walkers band. Joe hade sett en konsert med Sari i New York och fastnade direkt. Duon hade en fantastisk kemi på scen.

Hon var även spelat en del med gitarristen Popa Chubby. De har också skrivit några låtar ihop varav en finns med på ett av Popas album. Senare spelade hon tillsammans med Innes Sibun. Han var tidigare gitarrist i Robert Plants band och har även spelat på Åmåls Bluesfest. Walter Trout har också varit med och spelat på ett av hennes album och hon har spelat tillsammans med Lead Belly.

Sari Schorrs tidiga förebilder och ett liv som ung kämpande musiker har gett henne en hälsosam distans till musiken, men också gjort henne till en bättre artist. Hon sjunger om sitt liv, sina upplevelser, drömmar och motgångar och gör det på ett sätt som stundtals trollbinder.

Tony Berg

The Beach Boys

GÖR TVÅ SOMMARKONSERTER I SVERIGE

Få band förknippas lika mycket med sol, sommar, stora vår och skön musik som The Beach Boys som bildades i Hawthorne, Kalifornien, 1961. Bandet är i sommar ute på turnén *Sixten Years of the Sounds of Summer* och gör två spelningar i Sverige. Söndag 19 juni spelar de på Skansen i Stockholm och måndag 20 juni i Huskvarna Folkets Park.

Föga anade nog bröderna Brian, Dennis och Carl Wilson att bandet de bildade tillsammans med kusinen Mike Love och kompisen Al Jardine skulle bli ett av rockens allra största genom tiderna.

Bandet hade ett fräscht sound och fantastisk stämsång. De var också hängivna i studion och lade mycket tid på att få produktionen som de ville ha den. Texterna handlade ofta som sommar, tjejer, surfning, bilar och allt som hörde det goda livet till i 1960-talets Kalifornien. Det är kanske lätt att anta att alla killarna i bandet surfade, men det bara Dennis Wilson som gav sig ut på vågorna.

Skivdebuten skedde med singeln "Surfin'", samma år som bandet bildades. Det ledde till att de ganska omgående fick ett skivkontrakt med Capitol Records och året efter kom debutalbumet "Surfin' safari". De fick en hit med titellåten från albumet. 1963 fick bandet sin första topp-10-hit på Billboardlistan med "Surfin' USA", sedan rullade det bara på med låtar

som "Surfer girl", "Littfest Deuce Coupe", "Fun fun fun" och "Dance dance dance".

Det som verkligen gjorde The Beach Boys till ett av sade största banden i världen var albumet "Pet sounds". Det framhålls ofta som ett av de bästa pop- och rockalbumen genom tiderna.

Recensenterna hyllade bandet, likaså många andra musiker och band. Ändå blev det ingen listetta, vilket med facit i hand är lite konstigt. En bidragande orsak kan ha varit att folket på Capitol Records inte fattade hur bra albumet var utan släppte ut det utan någon större marknadsföring eller tanke på uppmärksamhet.

Samtidigt skapade albumet motsättningar inom bandet. "Pet sounds" var egentligen helt och hållet Brian Wilsons skapelse. Han hade arbetat med albumet medan de andra varit på turné. De övriga bandmedlemmarna var egentligen bara med och lade på sången på låtarna. Tidigare hade Brian Wilson skrivit de flesta låtarna med Mike Love, och han gillade inte att komma hem till dukat bord. Det spelade ingen roll att albumet var det bästa bandet gjort, ja, eller Brian Wilson gjort.

Albumet innehöll blivande klassiker som "Wouldn't it be nice", "God only knows" och "Caroline No" som Brian Wilson skrivit tillsammans med Tony Asher. Ytterligare några låtar hade Wilson skrivit helt själv. Mike Loves enda bidrag på albumet var låten "I'm

waiting for the day” som han skrivit med Brian Wilson något år tidigare.

Lite revansch fick Mike Love på följande albumet ”Smiley smile” där han skrev klassikern ”Good vibrations” med Brian Wilson. Låten rusade upp på förstaplatsen på den amerikanska Billboardlistan och blev även bandets första listetta i England.

The Beach Boys hade några gyllene år, men fick sedan se allt fler problem hopa sig. Brian Wilson led av psykiska problem och när hans låtskrivande inte längre höll samma klass lyckades bandet inte skapa hits längre. 1983 dog Dennis Wilson i en drunkningsolycka och 15 år senare dog Carl Wilson av lungcancer.

Bandet fortsatte att turnera och gav ut skivor med jämna mellanrum, men utan några större framgångar, tills 1988. Då fick de en oväntad listetta med låten ”Kokomo” från Tom Cruises film ”Cocktail”. Det innebar också att bandet fick ett rekord i längst period mellan två listettor. Det var 22 år mellan ”Good vibrations” och ”Kokomo”. Det rekordet slogs senare av Cher.

Bandet har sålt över 100 miljoner skivor och över hela världen och de har fått 33 guld- och platina-skivor. 2001 fick de en Lifetime Achievement Award på den amerikanska Grammy-galan och The Beach Boys är sedan länge invalt i The Rock And Roll Hall Of Fame.

Dagens Beach Boys leds av Mike Love som har med sig sin gamle vapendragare Bruce Johnston. Övriga medverkande på turnén är Scott Totten, Brian Eichenberger, Christian Love, Tim Bonhomme, John Cowsill, Keith Hubacher och Randy Lego.

Låt vara att det bara är Mike Love som är originalmedlem. Bruce Johnston har varit med i gänget sedan 1960-talet, men i övrigt är det inte många kända ansikten. Men det spelar egentligen ingen roll. Det är musiken det handlar om. Det finns onekligen en stor musikskatt att ösa ur.

Kommer ihåg en konsert på Nya Ullevi, tror det var 1993. När arenan återinvigdes som konsertarena efter att Bruce Springsteens magiska konserter 1985 skadat arenan. Försiktighet var ledordet. Scenen var placerad read framför ena långsidan. Det är egentligen tre saker jag kommer ihåg från den kväll. Det första var alla fantastiska låtar The Beach Boys spelade. Det andra var UCLA:s cheerleaders som var de som fick fart på oss i publiken under konserten, för bandmedlemmarna blöd inte på särskilt mycket show. Det tredje var att förbandet, Manfred Manns Earth Band, var klart mycket bättre än huvudakten.

Så det borde väl innebära att sommarens konserter inte är lockande? Nej, saken är den att i takt med att man blir äldre blir man också mer nostalgisk, så nog lockar det med en tur till Huskvarna i sommar.

Tony Berg

Scorpions gör en spelning i Sverige i sommar, på Atlas Rock i Gävle.

Foto: Marc Theis

Scorpions klara för Atlas Rock

Atlas Rock i Gävle ser ut att kunna bli en riktigt spännande festival i sommar. I sommar utökas festivalen till ett tvådagarsevent 4-5 juni. Nyligen presenterade arrangörerna huvudakten för söndagen, tyska Scorpions.

Scorpions bildades i Hannover 1965 så bandet har bara tre år kvar till 60-årsjubileet. Scorpions har förvisso haft en del olika medlemmar genom åren, men stommen har spelat ihop under en lång rad av år.

Gitarristen och sångaren Rudolf Schenker var med och bildade bandet och har sedan dess varit bandets röda tråd. Sångaren Klaus Meine anslöt 1969 och gitarristen Mattias Jabs 1978. Paweł Maciwoda har varit basist i bandet sedan 2003. Bandets nyaste medlem är svenske Mikkey Dee som anslöt 2016.

Rudolfs bror, Michael Schenker, blev medlem och sologitarrist i bandet som 16-åring 1968 och var kvar till 1973 då han lämnade för att bli medlem i UFO. Där var han kvar till 1978 då han startade Michael Schenker Group.

Scorpions första album hade svårt att få någon större uppmärksamhet, bortsett från i Japan, där det blev en framgång. Bandet vågade och sexuellt

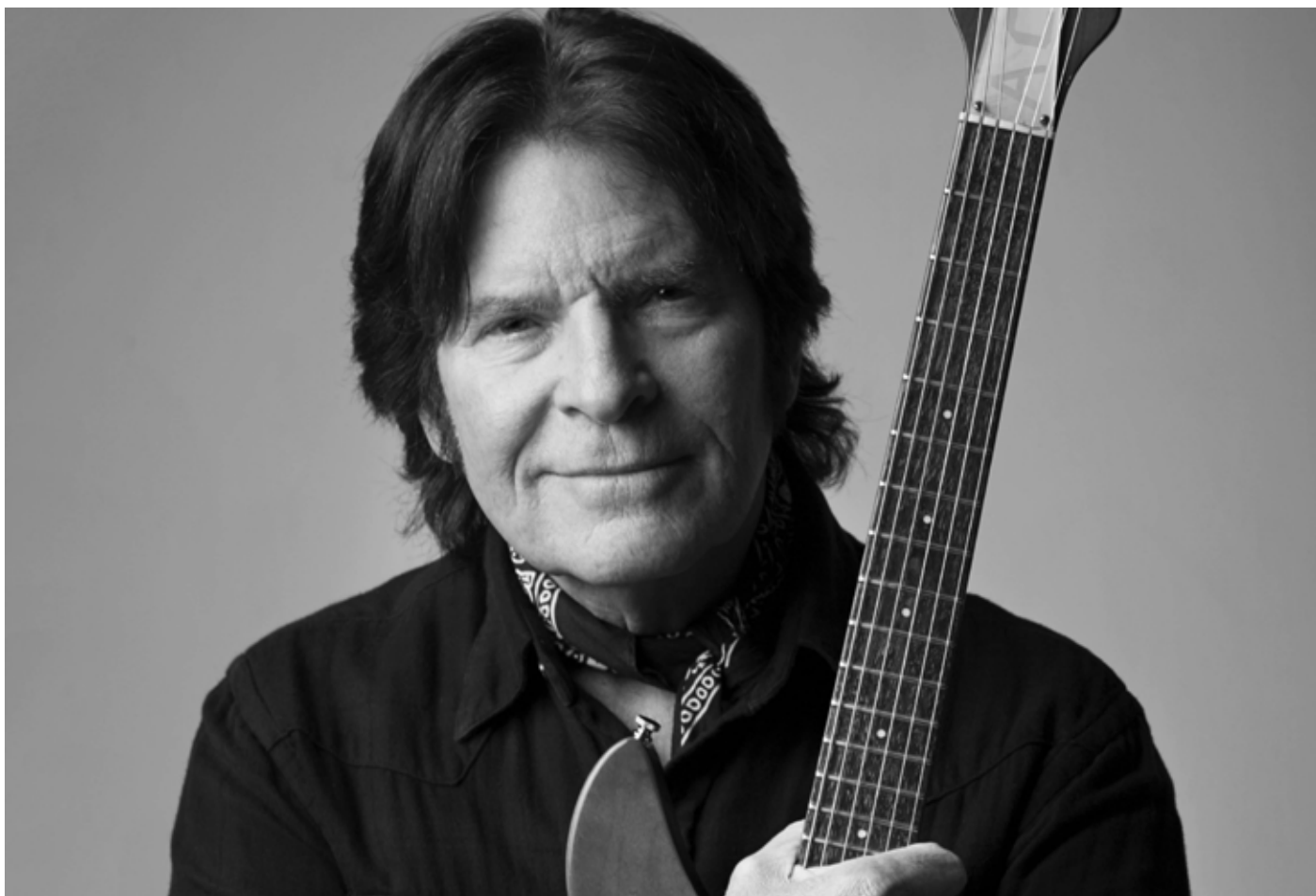
laddade omslag var inte något som imponerade på de myndigheterna som förbjöd albumet. Bandet fortsatte temat om än lite mer subtielt på albumet "Animal magnetism" 1980, om än lite mer subtielt. Låten "The Zoo" gick hem i USA som nu hade börjat upptäcka bandet.

Bandet stora genombrott kom 1984 med albumet "Love at first sting". Scorpions fick ut en handfull hits ur det albumet som "Rock you like a hurricane", "Still loving you" och "Big city nights".

Fler hits blev det med nästa album, "Savage amusement" med låtar som "Passion rules the game" och "Rhythm of love". Bandets största hit kom emellertid på albumet "Crazy world" från 1990. Powerballaden "Wind of change" gjorde bandet till superstjärnor och idag har de sålt mer än 100 miljoner album totalt, imponerande.

Sedan tidigare har Atlas Rock presenterat artister som Alice Cooper, Black Label Society, Powerwolf, Mammoth WVH, Ugly Kid Joe och Nestor. Scorpions spelning på Atlas Rock är den enda bandet gör i Sverige i sommar.

Tony Berg

John Fogerty gör en spelning i Sverige i sommar, i Uppsala. För oss i västra Sverige ter sig dock konserten i Halden som betydligt mer intressant..

Foto: johnfogerty.com

John Fogerty spelar i Halden

John Fogerty kommer till Sverige i sommar. Han gör en spelning på Botaniska Trädgården i Uppsala söndag 5 juni. Kvällen före, lördag 4 juli, spelar han på Fredrikstens fästning i norska Halden.

Få artister är lika ikoniska som John Fogerty. I slutet av 1960-talet spelades hans låtar överallt. Med bandet Creedence Clearwater Revival gav han ut album i en rasande takt som idag nästan känns överklig. Visst, det är kanske inte svårt i sig att ge ut ett par album per år, ja, till och med tre album 1969! Men att göra det och hålla en fantastiskt hög standard på albumen samtidigt som bandet turnerade flitigt var minst sagt imponerande.

Jag var inte särskilt gammal när jag hörde Creedence Clearwater Revival första gången, runt sex-sju år skulle jag tro. Min tolv år äldre bror Carsten bodde fortfarande hemma. Han hade ett stort musikintresse vilket gjorde att jag inte riktigt hade samma musiksmak eller referenser som mina kompisar. En tidig favorit var "Green river" med låtar som "Lodi" och "Bad moon rising". Det albumet tillhör fortfarande mina stora favoriter.

Låten "Fortunate song" blev soundtracket till det

bredda motståndet till Vietnamkriget i USA. John Fogerty talade om vad han tyckte om landets ledning och hur de skickade ut unga män och pojkar i kriget.

John Fogerty har fortsatt att skriva fantastiska låtar även som soloartist, men det var ändå något speciellt med Creedence Clearwater Revival. Han har genom åren fortsatt att utveckla sitt gitarrspel och blir bara bättre och bättre. Rösten finns kvar och är lika stark som den alltid har varit.

Efter en lång kamp mot sin tidigare skivbolagsdirektör på Fantasy Records, Saul Zaentz, tvingades Fogerty släppa ifrån sig rättigheterna till låtarna han skrivit med Creedence. Det visade sig att bandet hade ett riktigt slavkontrakt. Det skulle ta över 30 år innan saker och ting ordnade till sig. 2004 såldes Fantasy Records till Concord Music Group som gav tillbaka rättigheterna till John Fogerty, vilket fick honom att återvända till Fantasy Records som artist.

John Fogerty är fortfarande en älskad artist och drar ofta fulla hus när han spelar. Han har tillsammans med Creedence Clearwater Revival blivit invald i Rock & Roll Hall of Fame och som låtskrivare i Songwriters Hall of Fame.

Tony Berg

Simply Red en av många artister på Skansen i år

Skansen satsar hårt på musikunderhållning i sommar. Tre gånger blir det Rock på Skansen, hittills en upplaga av Pop på Skansen. Dessutom konserter med artister som Duran Duran, Ulf Lundell, The Beach Boys med flera.

Det engelska popbandet Simply Red, med stora hits som "Holding back the years", "If you don't know me by now" och "Holding back the years" samt den amerikanska sångerskan Belinda Carlisle som började i gruppen The Go-Go's men som blev soloartist i mitten av 1980-talet, spelar på Pop på Skansen i Stockholm

17 augusti. Ytterligare en artist tillkommer samma kväll.

Rock på Skansen är hittills planerat på tre kvällar. 16 juni spelar Evanescence, där tillkommer två band inom kort. 23 juli är det tidigare Kiss-gitarristen Ace Frehley, The Struts och en akt till. 6 augusti blir det The Hooters, George Thorogood & The Destroyers samt Blues Pills, här kan vi tala om en helkväll

Brittiska Duran Duran som hade en lång räkka hits under 1980-talet spelar 28 maj och Sveriges rockkung Ulf Lundell 15 juli. Fler kvällar med konserter kommer att presenteras.

Tony Berg

Live 2022

Counting Crow, 5/3, Sentrum Scene, Oslo
Samantha Fish, 12/3, Valand, Göteborg
Frazey Ford, 21/3 Alma Löv Museum Of Unexpected Art, Östra Ämtervik
Kleerup, 31/3, Pustervik, Göteborg
Kim Wilde, 1/4, Trädgårn, Göteborg
Scott Bradlees Postmodern Jukebox, 3/4, Trädgårn, Göteborg
Randy Newman, 3/4, Sentrum Scene, Oslo
Kim Wilde, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Blues Pills + Spider, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Vincent Neil Emerson, 9/4 Pustervik, Göteborg
The Night Flight Orchestra, 12/4 Pustervik, Göteborg
Cordovas, 12/4 Kungsbacka teater, Kungsbacka
The Night Flight Orchestra, 15/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Danko Jones, 22/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Bryan Adams, 24/4, Scandinavium, Göteborg
The Hellacopters, 27/4, Sentrum Scene, Oslo
Sparks, 27/4, Rockefeller, Oslo
Brian Fallon & The Howling Weather, 28/4, Pustervik, Göteborg
A-ha, 28/4, Partille Arena, Göteborg
Sparks, 29/4, Annexet, Stockholm
Axel Rudi Pell, 1/5, Pustervik, Göteborg
Jethro Tull, 4/5, Carlstad Conference Center, Karlstad
Danko Jones, 7/5, Pustervik, Göteborg
Russell Howard, 9/5, Lorensbergsteatern, Göteborg
Magnum, 14/5, Nöjesfabriken, Karlstad
Drive-By Truckers, 27/5, Rockefeller, Oslo
Kat Von D, 29/5, Pustervik, Göteborg
Lindsey Buckingham, 30/5, Cirkus, Stockholm
Whitesnake + Europe, 31/5, Partille Arena, Göteborg
Larkin Poe, 1/6, Trädgårn, Göteborg
The Hives, 2/6, Gröna Lund, Stockholm
Greta Van Fleet, 5/6, Gröna Lund, Stockholm
Social Distortion, 9/6, Gröna Lund, Stockholm
Hanson, 13/7, Pustervik, Göteborg
Ziggy Marley, 16/6, Gröna Lund, Stockholm
Kiss, 22/6, Scandinavium, Göteborg
Dua Lipa, 28/6, Gröna Lund, Stockholm
Robert Cray Band, 29/6, Pustervik, Göteborg
Iron Maiden, 22/7, Ullevi, Göteborg
Brad Paisley, 27/7, Liseberg, Göteborg
The Pixies, 28/7, Gröna Lund, Stockholm
Lars Winnerbäck, 30/7, Mariebergsskogen, Karlstad
Tom Jones, 4/8, Liseberg, Göteborg
Vintage Trouble, 5/8, Pustervik, Göteborg
Toto, 14/8, Partille Arena, Göteborg
Bad Religion, 15/8, Gröna Lund, Stockholm
Strand of Oaks, 23/8, Pustervik, Göteborg
Melissa Horn, 24/8, Gröna Lund, Stockholm
Sahara Hotnights, 25/8, Gröna Lund, Stockholm
Clutch, 26/8, Gröna Lund, Stockholm
The Mavericks, 31/8, Pustervik, Göteborg
The Zombies, 3/9, Råda Rum, Mölnlycke
Whitney Rose, 7/9, Pustervik, Göteborg
D.A.D. + Sator, 9/9, Partille Arena, Göteborg
D.A.D. + Sator, 16/9, Nöjesfabriken, Karlstad
Deep Purple, 4/10, Partille Arena, Göteborg
The Cure, 13/10, Scandinavium, Göteborg
Midge Ure, 14/10, Pustervik, Göteborg

Med stor reservation för ändringar!

Åmåls Bluesförening vill få ungdomar att spela blues

Det blev ingen bluesfest i Åmål 2021 av förklarliga skäl, men vi genomförde ändå första upplagan av School of Blues som är en satsning på att få unga musiker att upptäcka bluesen som egentligen är fundamentet till så mycket av den musik vi hör idag.

School of Blues började lite blygsamt förra sommaren som två separata tvådagarskurser.

– I år har vi utvecklat konceptet till att omfatta fyra dagar, säger Åmåls Bluesförenings ordförande Åsa Lundeqvist.

Ungdomarna kommer till Åmål söndag 3 juli och bluesskolan pågår sedan fram till lunch onsdag 6 juli, några timmar före Åmåls Bluesfests tjuvstart senare samma kväll. School of Blues är öppen för ungdomar från 13 år och uppåt. Deltagandet är kostnadsfritt, men ungdomarna får betala för kost och logi under dagarna.

– Vi vänder oss till ungdomar som har lite förkunskaper på något instrument och som vill lära sig spela i grupp samt utvecklas på sina instrument och dessutom få lära sig grunderna i bluesmusiken, säger Ida Bang som är en av musikerna som leder undervisningen.

Alla deltagare bor tillsammans och det blir ett späckat program med mycket musik samt besök av några välkända bluesmusiker under kursen.

Deltagarna får också ett festivalpass så att de kan följa Åmåls Bluesfest på nära håll efter avslutad kurs om de vill göra det.

Till hjälp för detta har Åmåls Bluesförening tagit en trio fantastiska unga musiker som de senaste åren gjort sig ett namn inom den svenska och internationella bluesen.

Ida Bang är sångare och låtskrivare i Ida Bang & The Blue Tears och sångare i Jenny Bohman Roots Revue. Ida var även med och bildade Ladies Got The Blues.

Lisa Lystam sjunger, spelar munspel och skriver låtar i Lisa Lystam Family Band, Heavy Feather och är sångare i Jenny Bohman Roots Revue. Lisa har även spelat med Siena Root.

Fredrik Karlsson är gitarrist, sångare och låtskrivare i Lisa Lystam Family Band och Fredrik & Puritanerna samt är en av de drivande krafterna bakom Bluespodden.

– Just nu håller vi tillsammans med våra instruktörer och en rad svenska bluesföreningar på att marknadsföra och presentera School of Blues i så många kanaler som möjligt. Det går redan att anmäla intresse för att vara med och det gäller att vara ute i tid då antalet platser är begränsat. School of Blues är öppen för ungdomar från hela landet och vi räknar med att platserna kommer att gå åt ganska fort, säger Agneta Andersson på bluesföreningens kontor.

Tony Berg

Mer info: bluesfest.net

ÅMÅL's
*Blues
Fest*

BB
Sting
The bridge
 (Universal)

Sting var den drivande medlemmen i The Police även om det inte var han som bildade bandet. Musiken som skapades The Police är magisk och lika bra idag som när den släpptes. Sting solokarriär har även den innehållit en skara fantastiska låtar, men solomaterialet har stundtals varit svårare att ta till sig. Men det finns några guldkorn genom åren. "The bridge" låter som jag förväntar mig. Musikaliskt finns ingenting att anmärka på.

Produktionen är lika bra som vanligt. Stings röst har fortfarande sin kraft. Så då borde detta vara ett fantastiskt album? Nej, så är inte fallet. Anledningen? Låtmaterialet håller inte. Det är på inget vis usla låtar. Det är ett bra hantverk men det är inte i den klass Sting har skämt bort oss med. Det känns mest som om detta är ett albumet som stökades klart under pandemin, bara för att göra något. Grått och tråkigt för att vara Sting. Tyvärr. (TB)

BB
Nils Pilerot
Blått
 (King Disk)

Svensk vispop som dessvärre passerar förbi mig utan att väcka några större känslor. Problemet är att det låter som så många andra svenska pop- och rockartister gjort tidigare. För all del en snygg ljudbild, men samtidigt ganska tråkig, inte minst med tanke på att låtmaterialet inte får albumet att lyfta.

Det kan mycket väl vara så att Nils Pilerot är ett namn vi kommer att för höra mer av framöver, men än så länge är det en bit kvar. (TB)

BBB
Hall & Oates
Automatic action (Live 85)
 (Rox Vox)

Hall & Oates hade sin storhetstid under 1970-talet rent musikaliskt. När det gäller kommersiella framgångar var nog det följande årtiondet större för duon. På "Automatic action" får vi en blandning av båda decennierna och det är en bra mix även om det finns några låtar

som jag inte riktigt förstår varför de är med.

Emellanåt tycker jag också att ljudet är lite svajigt, men det är på ett par låtar och det får man kanske ta när det handlar om livealbum.

Låtmässigt finns det mycket godis på albumet. Mina personliga favoriter är "Family man", "Rich girl", "I can't go for that" och "Maneater". Som helhet är det ett ok livealbum, men det kommer inte riktigt i närheten av "Live at the Apollo" från 1985. (TB)

BB
Tom Petty & The Heartbreakers
Body and soul (Live 1993)
 (Tumbledown)

En liveplatta med Tom Petty innehållande 25 av hans bästa låtar. Det kan bara inte gå fel. Speciellt inte med tanke på vilken fantastisk liveakt Petty och hans band var.

Ändå blir jag så besviken när jag lyssnar. Inte på bandet eller låtarna utan på produktionen. Låt vara att det är en radioinspelning men ljudkvaliteten påminner mer om en medioker

bootleg-skiva än ett officiellt livealbum.

Om jag försöker se bortom det så är albumet bra. Tyngdpunkten på låtarna ligger på albumen "Full moon fever" och "Into the great wide open" vilket i sig inte är så konstigt med tanke på att det var två senaste albumen som bandet givit ut.

Tom Petty & The Heartbreakers var verkligen ett band utöver det vanliga. Under konserten spelar de några av mina tidiga favoriter som "American girl", "Southern accents", "Refugee" och "Don't come round here no more".

Från "Full moon fever" plockade Petty "I won't back down", "Free fallin'", "A face in the crowd", "Yer so bad" och "Running down a dream" samt "Kings highway", "Learning to fly" samt "Into the great wide open", från albumet med samma namn är också förförande bra.

Men det hjälper inte när just ljudet är så pass mediokert. Jag tycker det är förvånande att det överhuvudtaget ges ut. Det finns redan mycket bättre livekonserter utgivna med Tom Petty och hans band, det kunde ha räckt. (TB)

BBBBB

Bruce Springsteen The legendary 1979 no nukes concert

(Columbia)

Det har blivit några konserter med Bruce Springsteen & The E Street Band genom åren, och jag har aldrig gått därifrån besviken. Några har varit bättre än andra, men ingen har varit dålig. Därför vaknar hela kroppen och själen till direkt när jag lyssnar på livealbumet från spelningarna Bruce och bandet gjorde i samband med Musicians united for safe energy i Madison Square Garden, New York, 1979.

Då vill jag tillägga att även om det är fantastiskt att bara lyssna på så återupplevs dessa konserter bäst via en dvd på en stor tv och med ett bra surround-system. Men bara musiken räcker också långt.

Inledningen är lika självklar som oemotståndlig. "Prove it all night" och "Badlands" vilka fantastiska låtar. Faktum är att när jag sitter och skriver dessa rader och just nu lyssnar på "Badlands" får jag gåshud. Vilka minnen, vilka låtar, nästan nära till tårar nu.

Konserterna gavs som sagt 1979. Bruce Springsteen hade fått sitt genombrott, men var fortfarande inte The Boss med hela världen. Men när jag lyssnar på denna konsert så inser man att han redan hade allt det där som gjort honom till en av mina största favoritartister inom musiken. Låtarna var redan mästerverk. Bandet var tightare än Rudolfs Nurejvs triok och Springsteens närvaro på scenen och konsten att berätta gripande historier om vardagen för en stor del av den amerikanska befolkningen som fick slita hårt på arbetet, om de hade något, för att kunna unna sig några öl och glömma verkligheten en stund på lördagskvällen. En sann poet av sin tid.

Jag skulle i princip bara kunna lista låtarna på konserten och lägga till ordet live, så hade många förstått vad det handlar om. Allt känns så självklart. "The river" är lika fantastisk som alltid. Vilket fantastiskt filmmanus. Springsteen skulle inte ens behöva göra filmen, han skulle kunna hämta sin Oscar ändå. Finns inga möjligheter att det inte skulle bli en klassiker om någon vågade sig på att berätta storyn på vita duken.

"Sherry darling" är ytterligare en av de låtar man kommer på sig själv med att sitta och sjunga

Bruce Springsteen. Foto: Danny Clinch

med samtidigt som man har ett fånigt flin på läpparna. "Born to run" är också att se som ett soundtrack till en hel generation med viljan att söka något bättre, det måste finnas något mer än att bara gå till jobbet, försöka få lite frihet ett par dagar varje vecka för att sedan vara tillbaka i ekorrhjulet. Om inte annat ger "Born to run" lite tröst när vi på söndagskvällen inser att det är jobb som vanligt i morgon.

Det är kanske svårt att riktigt inse hur mycket energi man kan få av att lyssna på musik. Men energi ger det. Och efter att ha lyssnat på Bruce Springsteen & The E Street Band från 1979 är batterierna laddade på ett

sätt de inte varit på ett bra tag.

Om du någonsin funderat på hur bra en livekonsert kan bli, lyssna på "The legendary 1979 no nukes concert", det finns liksom inget att tillägga. (TB)

BBB

Rob Aldridge & The Proponents Mind Over Manners (Independent)

Rob Aldridge är en ny bekant-skap för mig, men en spännande sådan. Han blandar frisk mellan blues, rootsrock, americana, country och rock.

För min del är det de rockigare låtarna som "Twisted blanket", "Explaining to do" och "Want it more" som fastnar först och som

sedan levet kvar som de bästa låtarna på albumet. De två först-nämnda låtarna för tankarna till Tom Petty när det gäller soundet, men kanske framförallt när det gäller låtskrivandet som berättar en historia på ett rakt och enkelt sätt, som är så svårt att få till.

Lugna "Loneliest of company" är depprock och olycklig kärlek personifierad man verkligen hur tungt livet känns. albumet är lite ojämnt men ändå en positiv överraskning.

Det är alltid roligt att hitta nya bra artister att lyssna in sig på och jag är övertygad om att om jag bara ger "Mind over manners" lite mer tid kommer jag att hitta fler favoritlåtar. (TB)

BBBB

Amy Allen

Aww!

(Warner)

Hört talas om Amy Allen? Det är det nog dessvärre inte många som gjort, ännu. Däremot finns det nog gott om de som hört hennes låtar. Hon började uppträda på barer och pubar med sin gitarr. Inga jobb var för stora eller för små för Amy som växte upp i Maine men som numer bor i Malibu, Kalifornien.

Det passar henne bra att surfa på morgonen och skriva låtar under dagen. Tidigare skrev hon mest låtar åt andra artister och ligger bakom Haleys hit "Without me", Selena Gomez "Back to you" och Harry Styles låt "Adore you" skrev hon tillsammans med Styles.

När hon stod och sjöng de två förstnämnda låtarna på en grammisfest insåg hon att även om det är roligt att skriva åt andra var det dags att ta tag i sin egen karriär. Sedan kom Corona.

Hon hann med några singlar innan världen stängde ned varav den ena, "The queen of silver lining", skrevs tillsammans med vännen och mentorn Dan Wilson från Semisonic.

Vi väntar fortfarande på album-debuten men i slutet av förra året släppte hon i alla fall en ep med sex låtar.

Inledande "RIP" hade Amy inte tänkt ha med på ep:n, men med tiden växte den och fick till och med inleda skivan. I "RIP" (Really Insecure Person) berättar Amy om känslan när man känner sig lite, otillräcklig och osäker. Hon gör det på ett sätt som fångar lyssnaren. Låten härstammar från en händelse där hon blev sviken och utnyttjad. Det tog lång tid för Amy arbeta sig igenom den händelsen. Det är ändå inte så mycket en låt om förbittring och ilska utan handlar med om att hitta sin röst och styrka att stå upp för sig själv.

Just Amys förmåga att berätta historier och fånga lyssnaren med dem är utmärkande för samtliga låtar på "Aww!".

Mycket handlar om relationer, men det finns också andra aspekter som på låten "Unsatisfied" som handlar om att växa upp i en småstad och om personer som kommer och går i livet. Nära vänner man tappat kontakten med, saker som de flesta av oss kan relatera till.

Låt vara att detta bara är en ep, men den lovar gott. Det ska bli

Amy Allen. Foto: Lindsay Ellery

spännande att få ta del av Amy Allens debutalbum när det blir aktuellt. (TB)

BBB

Elvis Costello & The Imposters
The boy named If

(Emi)

Elvis Costello hör till de artister jag alltid haft med mig sedan jag först hörde "Watching the detectives" i slutet av 1970-talet. Ett tag spelades hans album flitigt hemma på pojkrummet, tillsammans med artister som Joe Jackson och Squeeze. Han blev dock aldrig någon av mina stora husgudar men har alltid levererat ett gott hantverk och han är produktiv. Under drygt 40 år som artist har det blivit

drygt 30 album. I början av januari i år släpptes "The boy named If". Som vanligt är låtskrivandet lika underfundigt och samtidigt självklart som man lärt sig älska med Elvis Costello.

Som på så många tidigare av hans album hittar jag en handfull favoriter som är sällsamt bra, men också ett antal låtar som passerar mig ganska obemärkt förbi. På grund av de är dåliga? Inte nödvändigtvis, men mig talar de inte till. Andra Costello-fans kanske upptäcker något annat i låtarna.

En av mina stora favoriter är "Magnificent hurt", men den har jag haft lite mer tid på mig att bli förtjust i då den släpptes som singel i höstas.

Tillbakalutade "Paint the red rose blue" och albumet två första låtar "Farewell, ok" och "The boy named If" är andra favoriter. För hängivna fans är det inget snack om saken, detta är ett måste-ha-album. För egen del är det samma sak. Inget helgjutet album men absolut så bra att det kommer att lyssnas på en del framöver. (TB)

BBBB

Keb Mo
Good to be...

(Rounder)

För mig är Keb Mo främst en bluesartist, men det gör egentligen inte rättvisa till hans musik. Visst finns det mycket blues, främst då kanske delta-

blues, men albumet innehåller så mycket mer. Det märks ganska tydligt att en del av influenserna kommer från countrys huvudstad Nashville där han numer bor. Innebär det att Keb Mo gått och blivit countrysnubbe? Inte på något vis, men han väver in lite countryinfluenser på ett snyggt och tilltalande sätt i sin musik. I mixen finns även singer/songwriter, americana, soul och lite pop. Hur beskriver man den mixen med några få ord? Inte helt lätt. Men det är definitivt ett album som ger mig en otroligt god känsla. De kvällar jag kommit hem och slängt på albumet, lutat mig tillbaka i soffan och bara låtit mig hänföras har varit många och goda.

"Sunny and warm" känns som ett perfekt soundtrack till en semester någonstans i Karibien, gärna tillsammans med en ny förälskelse, eller en gammal! På "Good strong woman" får Keb hjälp av kompisen Darius Rucker som likt Keb har en fantastisk röst. Lägg därtill att låten är medryckande glad med en härlig soulkör.

På "The medicine man" har han med sig Old Crow Medicine Show. Låten är lite lagom laid-back med fantastisk kör och en fantastisk produktion, något som gäller för hela albumet för övrigt. Han gör också en riktigt skön

version på Bill Withers klassiker "Lean on me".

Att det stundtals lyser igenom lite countryinfluenser är kanske inte så konstigt med tanke på att Keb Mo använt sig av en del av Nashvilles främsta musiker som Vince Gill, Nathan East, Jimmy Nichols, Marcus Miller, Christone "Kingfish" Ingram och Paul Franklin.

Gillar du lite lugn och god musik i gränstrakterna mellan blues, country, soul och gospel, ja, då är nog "Good to be..." ett album för dig. (TB)

BBB

Margo Cilker
Pohorylle

(Fluff & Gravy Records)

Margo är uppvuxen i Kalifornien men har tillbringat de senaste sju-åtta åren på resande fot men några längre stopp efter vägen såsom South Carolina, Montana, Baskien till hennes nuvarande hem i Enterprise, Oregon, där hon bor med maken och singer/songwritern Forrest Van Tuyl.

Trots att detta är Margos albumdebut känns musiken mogen och rutinerad. Margo vet vad hon sysslar med och kan sitt hantverk till fullo. Musiken är americana byggd på runt en sättning av piano, gitarr, stråkar och pedal-steele. Snyggt, sprött vackert och fångslande.

För Margos del handlar låtarna ofta om hur svårt det är att få ett förhållande eller en spirande kärlek att hålla när man samtidigt är en rastlös människa som inte stannar särskilt länge på en plats. Sera Cahoone har producerat albumet och paketerat Margos underbara låtar på ett lysande sätt.

"Pohorylle" är ett album som stadigt växer och bara blir bättre för varje genomlysning. Kan varmt rekommenderas. (TB)

BBB

Diamond Dogs
Slap bang blue rendezvous
(Wild Kingdom)

Diamond Dogs bildades i början av 1990-talet och albumdebuterade 2001 med "Honked! – the album". Den internationella publiken fick upp ögonen för bandet på allvar i samband med albumen "As your greens turn brown" som följdes upp året efter av "Too much is always better than not enough". Två album som fick klart mycket mer uppmärksamhet utomlands än här hemma i Sverige.

Under ledning av Sören "Sulo" Karlsson och Anders "Boba" Lindström. Nu är bandet tillbaka med dubbelalbumet "Slap bang blue rendezvous" och det är en stark återkomst. Musiken är en härlig mix av garage, punk, glam

och rock, något som så många svenska band är bra på.

Det svänger gott om inledande "Alright Brutus I'm on", rak och självklar rock. Det behöver inte vara svårare än så här. Några goa riff, stadigt komp, lite hejarklack-refränger och mycket attityd. Den formeln fungerar fortfarande lika bra för Diamond Dogs. Det fortsätter på samma sätt i andra spåret "What if I knocked". Och fortsätter gör det. Vi pratar inte om ett vanligt album. Ska man göra comeback ska det vara rejält, så verkar "Sulo" och de andra tänkt. "Slap Bang Blue Rendezvous" är ett dubbelalbum och ett rejält sådant. 24 låtar har bandet trängt in på albumet.

Det är lätt att börja fundera på om albumet inte tjänat på om det åtminstone bantats ned till hälften, men jag tror inte det. Jag kan personligen inte hitta tolv låtar som jag skulle vilja plocka bort. Visst finns det en och annan låt som inte lyfter, men trots det passar de in på albumet.

Det här kan absolut bli en bra startplatta för de som nu brukar festa till det på lördagskvällen. Här finns dessutom utrymme för lite humörsvängningar från rockande eufori till kvällens lite mer dämpade humöryttringar och djupa funderingar. En bra återkomst som absolut kan rekommenderas. (TB)

Gov't Mule. Foto: Universal

BBB
Gov't Mule
Heavy load blues
 (Universal)

Jag gillar verkligen Gov't Mule, det är ett sällsamt bra liveband som verkligen kan sin grej. Men... återigen ett band som delvis snöar in på gamla bluesklassiker. På en livescen hade detta varit mäktigt, och för all del. Albumet är inspelat live till band med idel gamla gitarrer och förstärkare. Så ljudbild och framförandet är det inget fel på, men... tänk om Gov't Mule hade lagt albumets covers åt sidan och istället spelat in eget material, detta hade kunnat bli något alldeles extra. För även om det finns låtar av herrar som Elmore James, Howlin' Wolf, The Animals och Tom Waits med flera så är det de egna låtarna som är jag upplever som de starkaste. Det innebär givetvis inte att det är något fel på låtarna de valt att göra covers på, men det egna materialet passar bandet så mycket bättre. En av favoriterna är "Wake up dead" som Warren Haynes skrivit tillsammans med bland andra trollhättesonen Jörgen Carlsson, som numer är basist i Gov't Mule. "Heavy load", som även den är skriven av Haynes, låter lyssnaren

verkligen förstå hur tung bördan han bär är. Avskalad och stillsam, men full av kraft. I "If heartaches were nickels" känner man verkligen hur Haynes hjärta blöder, men till vilken nytta? Blodet slutar inte flöda, det brustna hjärtat pumpar ut det till sista droppen. "Hole in my soul" skildrar ytterligare lidande men lindar in det i en silkesduk så att man ändå fylls av ett litet hopp. Utan en handfull bra, men onödiga och förutsägbara, covers hade detta kunnat vara ett lysande album. Nu är det inte det, men ändå ett gott hantverk. (TB)

BBBB
Rod Stewart
The tears of Hercules
 (Rhino/Warner)

Rod Stewarts röst är lika hes och förförande som den alltid varit, åtminstone på skiva. Kan tänka mig att han får vara mer försiktig med sin röst under turnéer nu än han var i yngre år. Inledande "One more time" är en snygg och välproducerad kärleksförklaring i uptempo, eller snarare en förhoppning om ett sista hett möte innan uppbrottet är definitivt. Tempot håller i sig på "Gabriella", men låten har inte lika samma attraktionskraft som öppnings-

spåret. Samma väg går tredje spåret "All my days". Albumet tar fart igen på Soul Brothers Six gamla klassiker "Some kind of wonderful", som är som klippt och skuren för Stewart. Jag gillar också "Kookooaramabama" som är klart bättre än vad låttiteln ger sken av.

Balladen "Hold on" är ännu en låt som känns skriven direkt för Rod Stewarts röst. Det är är låtar han är mästare på. Visst detta är kanske inte den bästa av alla balladerna han spelat in, men det är ändå en solid låt som Stewart gör något bra med. Mycket Motown-känsla blir det i "Precious memories" smekande och följsam som ett lätt duggregn en varm sommardag.

Rod Stewart bevisar med all önskvärd tydlighet att han fortfarande har "det". Rösterna, utstrålningen och... ja, allt finns kvar. "The tears of Hercules" är ett styrkebesked, ingenting annat. (TB)

BBB
Helena Davidson
Aldrig lika konstig och ensam igen
 (Kakafon Records)

Svensk visjazz är normalt inte min grej, men jag gav albumet en

chans och lyssnade upprepade gånger. För mig blir det en krokig vandring. Det beror nog säkerligen lite mer på mig själv än på Helena Davidsson.

När det gäller framförandet finns egentligen ingenting att invända mot. Det är väl musicerat och ett knippe duktiga musiker. Musiken är också välkomponerad och blir till ett med Helens texter.

Så vad är då problemet? Jag kan inte riktigt sätta fingret på det, men kommer på mig själv med att lysa upp lite när jag hör "Välkommen blad" första gången, men ganska omgående kommer känslan detta har jag hört. Då inser jag att jag tänker på Ted Gärdestads "Sol, vind och vatten", när den tanken väl infunnit sig stannar den. Nu är det den låten jag tänker på varje gång jag hör "Välkommen blad". Låten är ingen rip-off men det finns passager där jämförelsen är oundviklig i mina öron.

Sammanfattningsvis är det absolut inget dåligt album även om jag personligen har svårt att ta det till mig. Men jag har spelat det för några av mina vänner som gillar visjazz, de var betydligt mer positiva så det får ändå bli ett full godkänt betyg. Så om visjazz är din grej, lyssna på Helena. (TB)

BBB
Tom Rodwell
Wood & waste
(Fireplace)

Inledande "Don't be a fugitive all your life" är en låt som för mina tankar till herrar som R.L. Burnside och andra från norra Mississippi med sin entonighet som på något vis ändå trollbinder.

Albumet fortsätter sedan lite i samma stil, kanske inte lika entonigt men tillbakalutad och gott. Det verkar inte vara mycket som höjer blodtrycket hos Tom

Rodwell. "Plenty time" bjuder på lite högre tempo än de föregående låtarna, men är ändå lugn i grunden.

"Wood & waste" är ett album som passar bäst en kall och regntung söndagseftermiddag när man inser att det är lika bra att stanna inne. Plocka fram en bra fotobok och drömma sig bort bland bilderna till Tom Rodwells lugna men grooviga musik, eller lägg bort boken också och bara luta dig tillbaka och njut av toner som strömmar ur stereon. (TB)

BBB
Green Day
BBC sessions (live)
(Reprise)

Ännu ett livealbum, känns nästan som om det gått lite inflation i dem den senaste tiden. En del borde kanske fått stanna i någon dammig hylla hos skivbolaget. Andra kan man vara tacksam för att artisten och/eller skivbolaget plockat fram.

Jag har alltid gillat Green Day som redan från starten vibrerade av energi och attityd

med en rad fantastiska låtar genom åren. "BBC sessions" ger mig en god nostalgikick. Låtarna håller fortfarande. Starten på albumet är klockrent, "She", "When I come around" och "Basket case", sedan rullar det på. Ljudet är bra albumet igenom, kanske inte så överraskande när BBC är inblandade. Det som drar ned betyget lite är att albumet kanske är tre-fyra låtar för långt. Det hade räckt med 12-13 låtar, då det hade skivan vunnit på då det finns några spår som inte håller riktigt samma klass som övriga låtar. (TB)

BVV
Richie Mayer
The Inn of temporary happiness
(Outtunes)

Richie Mayer var aktiv redan på 1980-talet, bland annat i Loose Lips som bjöd på en egen blandning mellan new wave och pop. Så det är en rutinerad herre vi pratar om, ändå har det dröjt ända fram till nu att leverera sin solodebut.

På albumet spelar han alla instrument och sjunger alla stämmor själv, ja, sånär som på ett spår. Det märks ganska tydligt vart influenserna kommer ifrån när det gäller låtskrivandet, men även produktionen. Det andas en hel del Beatles men även Jeff Lynne här och där.

Snygga och lättillgängliga poplåtar som får mig på gott humör när jag lyssnar. Det handlar om ett knippe bra låtar, men utan någon riktig topp, det finns ingen given hit bland låtarna, det är lite synd, men ska ändå inte förta det i övrigt goda hantverket. Eller...? Jo, det finns en låt som höger sig över mängden, det är "She's taking it to well", men svårt att tro att den trots det blir en hit, men en riktigt bra låt är det. Albumet är absolut värt att ge en chans. (TB)

BBBB
Jordi Baizan
The love in you
(Berkalin Music)

Snygg och välgjord musik som rör sig inom och mellan singer/songwriter-genren och americana. Tankarna förs lätt till 1970-talet och herrar som Jackson Browne och JD Souther som båda var och är fantastiska historieberättare. Perfekt en kall och snöig februarisöndag när du inte alls känner för att gå ut. Låt Jordi ta hand om dig en stund så kommer allt att kännas så mycket bättre, helande musik. (TB)

BBBB

Bard Edrington V
Two days in Terlingua
 (Bard Edrington)

Det som slår mig först när jag lyssnar på Bards album är att det känns som om man sätt några meter från bandet i en intim miljö på en bar. Närheten är påtaglig och musiken lever verkligen. Albumet är inspelat i Santa Inez kyrka i spökstaden Terlingua, Texas. Den gama stenkyrkan står kvar med inredning och altare, tjocka stenväggar och bevisligen perfekt som studio.

Ljudbilden är lika fantastisk albumet igenom. Inspelningarna pågick under två dagar där låtarna spelades in i den ordning de ligger på albumet. Musiken är en blandning av countryblues och americana, av det lugnare slaget där en gråtande fiol emellanåt sätter ramen för ljudbilden. Röstmässigt påminner Bard stundtals om Townes van Zandt

och emellanåt känner man verkligen smärtan genom rösten. Inte minst i öppningsspåret "Ramblin' kind". Även följande "Property lines" skulle kunna vara hämtad från ett album med Van Zandt, ändå känns det inte som någon kopiering. Rösterna har vissa likheter och Bards låtskrivande håller hög klass.

Bard har skrivit merparten av låtarna på albumet. På två av dem har Zoe Wilcox varit med och författat. Två av låtarna är skrivna av Bards gammelmormor Mable Edrington på 1940-talet. Jag gillar albumets något sorgsna sound mycket tack vare att låtarna är välskrivna och berättar en intressant historia, ofta om en tung vardag.

Men det finns ett tillfälle när det blir glatt, svängigt och medryckande. Det är på "Ma Cherie" som Bard skrivit med Zoe Wilcox. Zoe delar sången med Bard

på den låten. En glad uptempo feel-good-låt som höjer humöret. Känslan av en lördagskväll på den lokala baren någonstans i södra Texas där vardagens slit och elände kan glömmas för en stund med god musik, några öl och lite dans.

Det gör det också lätt att inse musikens kraft. Från att ena minuten ha berättat om ett tungt eländigt liv med lidande och lite hopp till en glad lördagskväll med klackarna i taket.

Nu är väl risken att jag får albumet att framstå som dystert och tråkigt förutom "Ma Cherie", men ingenting kan vara mer fel. Visst skildrar många av låtarna tunga ämnen, men musiken gör att man lockas tillbaka, den gör tröst, hopp och lite framtidstro. Dessutom är det otroligt bra musicerat. "Two days in Terlingua" har gått varm på skivtallriken och kommer att fortsätta göra det. (TB)

BBBB

Peter Rogan
Broken down love
 (Melt Shop Records)

Peter Rogan gör musik för sin egen skull och blandar friskt mellan olika genrer han gillar. Det spelar ingen roll om det är americana, jazz, blues eller rock. Och kanske är det just det som är tjusningen med Rogans musik. Variationen är albumets styrka, tillsammans med välskrivna låtar.

Han började med blues och rock på 1970-talet men tröttnade när pudelrocken gjorde sitt intåg och upptäckte istället jazzen. Han hamnade i New York i mitten av 1980-talet och studerade för bland andra Leni Stern, John Abercrombie och Wayne Krantz.

Under en period arbetade han som musiker på heltid, så även när han flyttade hem till Reading i Pennsylvania. Men med tiden tröttnade han på att spela på bröllop, företagsfester och bar

mitzvahs och tog istället ett vanligt dagjobb på ett stålverk i hemtrakterna för att kunna ägna sig helt åt sin egen musik och gör nu det på fritiden.

Det är lite av en gåta för mig att en musiker som skriver så bra låtar och dessutom är en duktig musiker och som omger sig med likaledes fantastiska musiker inte kan leva på sin musik, för Peter Rogan kan verkligen sitt hantverk. Det är kanske inte helt lätt att hitta albumet hos din lokale skivhandlare, men på någon av alla nätbutiker borde du kunna hitta albumet. Om du gör det, köp det! (TB)

BB

Eric Clapton

The lady in the balcony: lockdown sessions live (Eagle Rock)

Albumet är inspelat live på scenen i Cowdray Hall, Sussex, England. Med sig hade Clapton

Steve Gadd, Nathan East och Chris Stainton. Publiken var av förklarliga själ liten, därav titeln på albumet. Publiken bestod av Claptons fru som satt på en av balkongerna och lyssnade. Soft och mestadels akustiskt med musiker som verkar ha en trevlig stund tillsammans på scenen.

Låtskatten Eric Clapton har att ösa ur går heller inte av för hackor, men för mig funkade det inte. Merparten av låtarna gör sig mycket bättre med elgitarrer, elbas och orgel. De behöver det, eller så är det kanske jag som är så enkelriktad och inte kan se låtarna ur ett mer sparsmakat perspektiv. Men eftersom det är jag som recenserar så blir det så.

När jag såg låtlistan trodde jag ändå att en låt som JJ Cales "After midnight" skulle passa perfekt i denna miljö, men nej, det gör den inte. Den är så mycket bättre i den version

Clapton gjorde redan 1970. Den enda låt som verkligen kommer nära att vara bättre än sin föregångare är "Tears in heaven" som har en mycket bättre produktion på detta album, men det känns som om Clapton har mer smärta i rösten på inspelningen som finns med på albumet "Unplugged". Det är absolut inget dåligt album, men för min del tillför det ingenting nytt eller bättre än vad Eric Clapton gjort tidigare. Det känns mer som ett terapiarbete. (TB)

BBB

Stephen Doster Over the red sea (Faw Records)

Doster är kanske mest känd som producent. Han har genom åren producerat över 70 album för en rad olika artister, däribland Nanci Griffith som gick bort förra året.

På detta album har han backat tillbaka lite och har en mer

sparsmakad och mer akustisk instrumentering än på sina tidigare soloalbum. Dessutom är hela albumet analogt inspelat. Efter de inledande "When I cross the divide" och "The singing bus driver" får jag känslan av att det är ett sorgset album, kanske präglad av pandemin vi levte i och det faktum att livet stannade upp för så många av oss under nästan två år.

Men tredje spåret, "Anything could happen" andas mycket mer optimism och har också ett helt annat tempo på musiken.

De lugna och mer sorgsna låtarna är dock i majoritet och för min egen dels känner jag att jag inte riktigt kan ta det till mig, åtminstone inte nu.

Det är inte alls omöjligt att detta album kommer att växa med tiden i takt med att pandemin hamnar mer i periferin, men just nu när "Over the red sea" inte fram till mig. (TB)

Kiefer Sutherland. Foto: kiefersutherland.com

BBBB

Kiefer Sutherland Bloor Street

(Cooking Vinyl)

För egen del upptäckte jag Kiefer Sutherland, som musiker, i samband med hans förra album, "Reckless & Me" från 2019. Det räckte att jag hörde singeln "Something you love" så var jag fast.

Därför har jag sett fram emot hans nya album, "Bloor street", ett tag, och det finns alltid en fara med det. Det blir lätt att man hoppas på en blivande klassiker, ett album man aldrig kommer att glömma.

Musiken är en mix av modern country och americana. Kanske inte så stor skillnad på de två stilarna, såvida man inte blandar in puritanerna i den diskussionen.

Han har också den goda smaken att omge sig med bra musiker och producenter. Nya albumet är producerat av Chris Lord-Alge som också mixat albumet. Tidigare har han arbetat med artister som James Brown, Joe Cocker, Prince, Carly Simon och Bruce Springsteen, för att bara nämna några.

Kiefer Sutherland har en förmåga att berätta intressanta

historier och dessutom packa in dem i ett snyggt paket av amerikansk mylla, boots, Stetson-hattar och en och annan öl eller whisky.

Inledande "Bloor street" är en feel-good-låt som Kiefer är så bra på att göra. Att han sedan har en röst som är perfekt för den här typen av musik gör inte saken sämre. Här berättar han om sin gamla hemmaplan, Bloor street, i Toronto och hur man egentligen aldrig lämnar sin hemstad. Någonstans finns den alltid kvar och i Kiefers fall är det ett kärt återseende som väcker minnen, goda minnen.

Andra låten, "Going down", handlar om känslan att hamna i en återvändsgränd där man liksom inser att det är kört. Om en tillvaro som är en nedåtgående spiral som snurrar allt fortare

"Two stepping in time" är en uptempo kärlekslåt som handlar om hur lätt det är att helt ge sig hän när en förälskelse är som bäst, när allting stämmer och inga droger kan mäta sig med den lycka kroppen och sinnet matas med bara genom att få vara med sitt livs kärlek.

Nästa låt, "So full of love" fort-

sätter i samma tema där Kiefer berättar om allt bara bubblar över.

Allvarigare toner blir det i "County jail gate" som handlar om att sitta inne och ljudet av hur den tunga fängelseporten slår igen, ett ljud man aldrig glömmet och inte vill höra igen. Hur man känner att man svikit sina nära och kära, om hur modern gick bort medan straffet avtjänades och hur hon aldrig fick återse se son i frihet.

"Goodbye" handlar om olycklig kärlek. Hur man trots att allt man visat är kärlek bara får elakheter tillbaka och hur man sedan inser att nu räcker det. Personen är inte längre värd en kärlek som inte uppskattas. Den här låten handlar kort och gott om att få ett avslut ingenting annat, och hur skönt det är när man väl inser hur det ligger till.

På "Lean into me" handlar det om hur allt inte alltid går som vi tänkt oss, men då finns det ofta en axel att luta sig mot och kanske till och med få chansen att gråta ut lite. Det gäller att sträcka ut handen när man ser att någon behöver det och förklara för dem att man finns där och att allt kommer att bli bättre. Visst

klyschigt och även förutsägbart, men samtidigt har nog de allra flesta känt sig så utsatta någon gång, och förhoppningsvis har man också varit den som sträckt ut armen.

"Chasing the rain" är en ballad om hur det är att leva på resande fot, långt ifrån den man älskar och platsen man kallar hem. Samtidigt som man försöker intala sig själv att nu är det snart över, snart är jag hemma hos dig igen. Ofta är det ett sätt att få sig själv att må bättre och ljuga lite för sig själv. Jag kan förstå att det kan vara ett sätt att lätta upp livet för de som ofta är bortresta och längtar hem. Positiva tankar kan ju göra underverk.

"Nothing left to say" handlar när man kommit till en punkt där det inte finns så mycket att tillägga, man har vuxit ifrån varandra och det bästa att göra är att skiljas åt innan förhållandet blir destruktivt. Lätt att säga, men inte alltid lätt att göra.

Det är lätt att tro att nästföljande "Set me free" är en låt i samma anda som "Nothing left to say", men inte. Tvärtom handlar det om att hoppas på att en speciell person ska inse att här finns en person som är beredd

att ge sig hän till hundra procent bara någon tar steget att släppa in mig.

På avslutande "Down the line" får Kiefer sällskap av Eleanor Whitmore från The Mastersons i en medryckande låt som handlar om både hopp och elände men som tack vare musiken känns som en genomgående positivt låt.

Som helhet är det ett riktigt bra album och jag är övertygad om att Kiefer Sutherland kommer att utöka kretsen av musikfans ytterligare under det kommande året. Han ger sig dessutom ut på turné i USA och Europa, tyvärr blir det inget stopp i Sverige denna gång, så vi får glädjas över albumet istället. (TB)

BBBB

Brock Davis

A song waiting to be sung

(Raintown Records)

Vi stöter alla på motgångar vid olika tidpunkter i livet. Hur hårt de sätter sina spår beror på hur vi bearbetar dem. Nu finns det ingen mirakelkur som alltid fungerar, det är ofta individuellt hur vi hanterar det, eller inte hanterar det. Det sista kan dock vara att skapa en pyrande bomb som till slut sätter tvärstop.

Det var lite vad som hände Brock Davis. Olika händelser ledde till slut till ett sammanbrott. Vägen ut ur det för Brocks del var via musiken. Den har genom hela livet gett honom glädje. Så i princip kan man säga att "A song waiting to be sung" är Brocks egen kur får att komma tillbaka och må bättre igen. Och det fungerade. Ett välarbetat americanaalbum med en hoppfull ton. Inte helt överraskande finns några av hans mörka stunder med i låtarna, men det finns också en hel del ljusa och hoppfulla texter.

I sina bästa stunder skriver Brock fantastiska texter och det finns några sådana låtar med på albumet, låtar då allt faller på plats. Musiken, texten och framförandet. Inledande "I choose love" är en sådan, "All free" en annan. Även titelspåret "A song waiting to be sung" är i sig ett litet mästerverk.

"Second Time Around", är en självbiografisk kärlekssång som handlar om att återuppväcka en gammal kärlek. Enligt Brock är varje detalj i låten sann. Han skrev den ihop med sin tidigare och nuvarande kärlek som också bor i Nashville och är låtskrivare.

Brock Davis stora förebild och

den artist som fick honom att vilja bli musiker och skriva låtar är Bruce Springsteen. Brock berättar att när han såg Bruce och hans band på tv från en av bandets många fantastiska konserter var han fast. Likt Springsteen handlar det ofta om romantiska skildringar om den vanliga människan, livets vedermödor och små men sköna framgångar. Och drömmen om ett bättre liv, en dröm som driver hans karaktärer framåt.

Albumet släpps under mars månad, men jag skulle tro att i Sverige är det nog import som gäller eller kanske Bengans i Göteborg som brukar ha bra koll på de flesta artister. Kan kanske vara lite bökig att få tag på, men väl värd arbetet när di väl fått hem albumet. (TB)

BBB

Surrender Hill

Just another honky ton in a quiet western town

(Blue Betty Records)

Surrender Hill är en countryduo som består av Robin & Afton Salmon. Robin Salmon började spela punk, men när han var tonåring flyttade familjen från Sydafrika till en ranch i Texas. Musikmässigt blev det ett uppvaknande för Salmon. Även om han gillade country så blev det punkrock i drygt tio år till innan han sadlade om och började spela americana. Han träffade sin nuvarande fru och bandkamrat, Afton Seekins, när han spelade i den lilla staden Sedona i Arizona.

De fann varandra både på ett emotionellt och musikaliskt sätt. Duons röster är som skapta för

varandra och stämsången blir som en smekande sommarbris. Musiken de spelar känns mer som traditionell country än americana för min del. En lätt gråtande pedal-steel finns med i bakgrunden på de flesta spår.

Låtarna är genomgående åt det lugnare hållet. Lite som om man kliver in på en dammig bar någonstans i Arizona inte långt från den mexikanska gränsen. Lite dunkel ljus, en trött bartender och i ett hörn sitter det ett par musiker som gör sitt bästa för att underhålla publiken. Inte på något vis dåligt, men för min del skulle det ha fungerat bättre om dubbelalbumet bantats ned till ett enkelalbum. Det finns några låtar som hade kunnat väljas bort för att höja nivån på albumet, nu blir det lite brodigt. (TB)

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-

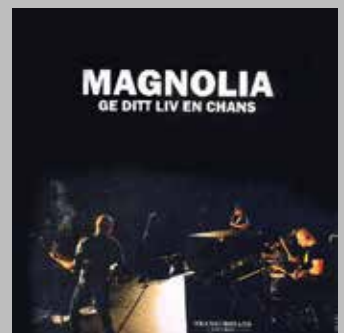
Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia/Kometen: Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-

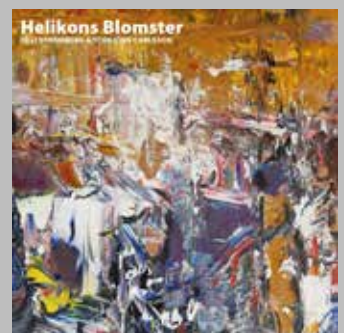
Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-

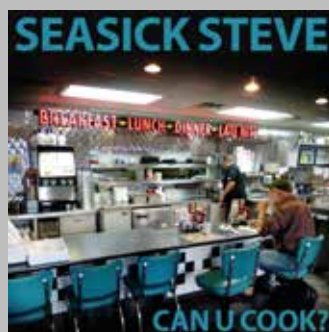
Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-

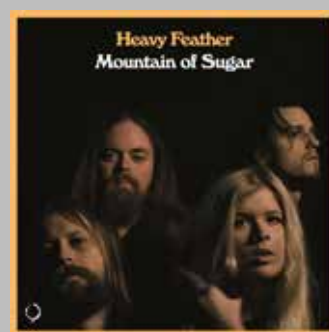
Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-

Heavy Feather: Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

New shape of muscle for '70.

Striking Power!

Cobra-429 Drag Pack

Cobra's the one. A 429 CID V-8's the standard engine; 360 is the standard horsepower. Ford's great, butter-smooth 4-speed box with Hurst Shifter® is standard too. And for serious drag people, we've got the real earth shaker, Cobra Jet 429 Ram-Air V-8 with Drag Pack. It's got 11.0:1 compression, heavy-duty con rods and mains, a high riser intake manifold and header type exhausts. The 700 cfm 4-barrel carb breathes in from a through-the-hood shaker scoop. Then comes the drag pack: Traction-Lok Differential with 3.91 or 4.30:1 ratio, engine oil

cooler, forged aluminum pistons and 4-bolt center main bearings. All this lean muscle is controlled by Cobra's competition suspension. It's nailed to the pavement with 7" rim wheels and F70 x 14 wide-tread glass belts. So get yourself a Big Snake and strike.

P.S.: If you've already got a Ford Stocker and you want to turn it into a real screamer, do your own thing with Ford MUSCLE PARTS. You'll find 'em in your Ford Dealer's Performance Corner.

Ford Power turns it on!

For the full story on all the performance Fords for 1970, visit your Ford Dealer and get our big 16-page 1970 Performance Digest. Or write to:

FORD PERFORMANCE DIGEST, Dept. CC-10,
P.O. Box 747, Dearborn, Michigan 48121.

COBRA

SWEDEN'S #1 INTERNATIONAL BLUES EVENT SINCE 1992

CELEBRATING 30 YEARS OF LOVE FOR THE BLUES

JULY 6-10th 2022

USA

**SARI SCHORR / JOANNA CONNOR
LIL' JIMMY REED / BERT DEIVERT
AUSTIN CANE**

ENGLAND

AYNSLEY LISTER

FINLAND

ERJA LYYTINEN

DENMARK

**THORBJØRN RISAGER
& THE BLACK TORNADO**

SERBIA

HOMESICK MAC

NORWAY

GEIR WESTBY BAND

SWEDEN

ROFFE WIKSTRÖM

**LISA LYSTAM FAMILY BAND / AMONG LYNX
IDA BANG & THE BLUE TEARS / SOFIE REED
KNOCK-OUT GREG & THE SCANDINAVIAN BLUE FLAMES
HONEYBOY SLIM & THE BAD HABITS / FAT BULL
T-BEAR & THE DUKES / A SENSE OF BLUE CREAM
DAFGÅRD & TOMMY TRUMMA / MICKE FALL DUO
ALABAMA LOVESNAKES / HOT DOG TAYLOR
& lots more to come...**

**STREET BLUES / ARENA BLUES / GOSPEL / JAM
CLUB BLUES / SCHOOL OF BLUES / COMPETITIONS
EXHIBITIONS / FOOD & BEER / WORKSHOPS / MARKETS**

**bluesfest.net • info@bluesfest.net
ticketmaster.se**

Åmål
Kommun

CRAFTON MUSIK AB
- EN AV SKANDINAVIENS LEDANDE DISTRIBUTÖRER AV MUSIKINSTRUMENT

KULTURENS
studieförbundet för kulturutövare

COUNTRY · ROCKABILLY · BLUEGRASS
AMERICANA · ROCK · POP · FOLK

EDS COUNTRYFEST

2022

MANDO DIAO

Smith & Thell

tricky trail

SWEARINGEN
AND
KELLI

JAMIE
HATTER

VASSENDGUTANE (NO) BLUE HARLOWS WITH TONE NORUM
DRA EN BANJO DON REDMON HAYWIREBAND
DANDELION FIELDS STAGECOACH AND CO. HALM AMELIA

5-6 AUGUSTI 2022
BERGSLÄTTSS IP : DALS-ED

månitor
MUSIK & MEDIA

UR ARKIVET/GÖRAN KARLSSON

Göran Karlsson är en man som många Åmålsbor känner till. Många kanske inte känner till hela namnet utan känner honom som Göran på Konsum eller Coop-Göran efter att han tillbringat sina arbetsår på Domus som idag är Coop. Göran har flera spännande intressen. Tidigare i detta nummer berättar han om sin kärlek till hi-fi och bra ljud. Här kommer vi i fortsättningen få ta del av lite spännande och roliga bilder ur Göran Karlssons fantastiska bildarkiv. Vi börjar med lite bilder från Görans första arbetsplats.

Göran Karlsson. Foto: Berth Carlsson

Isaksons Hovfoto startades av fotograf Bror Isakson på Kungsgatan 21 i Åmål. I slutet på 1960-talet, efter att Bror Isakson gått bort, tog fotograf Berth Carlsson och hans hustru Gullvi över. Verksamheten bestod av butik med fullt sortiment i foto samt en rymlig ateljé för fotograferingar. Naturligtvis fanns också ett mörkrum i lokalen. I slutet av 1980-talet flyttade man till affärs-huset på Lunnegatan som vi idag kallar Coloramahuset.

Berth och Gullvi hade nu breddat verksamheten med egen kopiering av kundernas filmer. De sista åren som Berth och Gullvi drev butiken låg i den i gamla konkurrenten Stake Fotos lokal på Mellanbrogatan. Ägaren till Coloramahuset ville bara ha en hyresgäst, Colorama, så därför blev butikerna i huset tvungna att flytta. Julen 2011 stängde Berth och Gullvi butiken för gott efter att ha drivit Isaksons Hovfoto i 43 år. Därmed upphörde Isaksons Hovfoto. I lokalen drevs fotobutik under annat namn i ytterligare något år. Idag finns ingen renodlad fotobutik i Åmål. Som mest fanns det tre stycken. Isaksons Hovfoto, Stake Foto och Fotocentralen. Bilderna här är tagna 1971.

I hyllorna rakt fram är det fotoramar och diaramar med mera.

Den stora professionella
förstoringsapparten från
Leitz. I bakgrunden en
äldre förstoringsapparat
för storformatsnegativ.

Mörkrummet med förstöringsapparat, framkallningstankar och torkskåp. I mörkrummet användes rött ljus som inte påverkade fotopapper.

Den rymliga ateljén med en Hasselblad el motorkamera på studiostativ. Kameran i mitten är en polaroid som användes för passfoto. Studioblixtar från Elinchrome.

Längs fönstret står filmprojektorer på rad. Redigeringsapparater och fotoväskor m.m. finns också här.

Hjärtat i butiken med kassadisk med filmer, objektiv och tillbehör. På väggen står stillbildskameror och filmkameror till försäljning. Lägg märke till attachéväsken till vänster där nu avsmnade kameran Miranda exponeras. Till höger skylt som gör reklam för passfoton som är färdiga på fem minuter.

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

Control and balance make it a beautiful experience.

You don't sail a boat just to get across the water.

The fun is in the doing.

The pleasure of motion under control.

Mustang drivers understand that. If all they wanted was to get from here to there, they'd be driving something else. Not a Ford Mustang.

With independent front suspension and an anti-sway bar to give you good control, good road handling.

With bucket seats to position you comfortably behind the wheel.

With a cockpit design and floor mounted shift that give you a beautiful feeling the instant you're inside.

There are five sporty Mustang models: Hardtop, SportsRoof, Convertible, Mach 1, Grandé. And a selection of five engines, three transmissions. What it takes to make driving a beautiful experience is what Ford puts into Mustang.

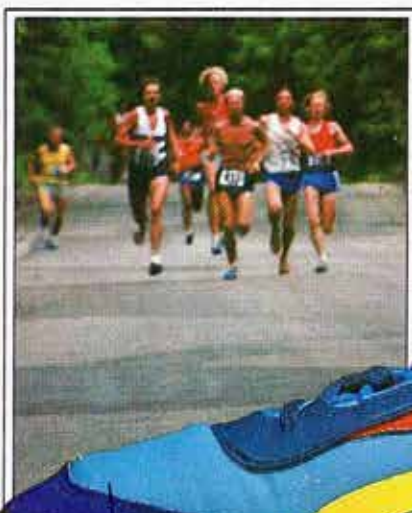
1972 Mustang Mach 1

FORD MUSTANG

FORD DIVISION

The 26 pound* running shoe.

Designed for runners. Our anatomically structured last conforms perfectly to follow the natural curve of the runner's foot in motion.

Reebok engineered forefoot flex reduces resistance, ensuring smooth continuing momentum.

Toe box is high and wide enough to allow for natural toe spread. This avoids blisters, broken toenails, and toe cramping.

Reebok's Patented Unit-II™ Sole.

Non-skid outer sole combines durability, flexibility and traction, permitting use on a variety of surfaces.

Another Reebok first, the memory cushioned wedge absorbs shock and eliminates bottoming out.

The Aztec. Now available in the United States, these superb running shoes by the Reebok family are the culmination of 75 years of racing shoe specialization. These hand-crafted English running shoes are made in a proud tradition of excellence. Throughout its illustrious history, Reebok shoes have consistently won medals and held records in many of the world's major running events. And we at Reebok are dedicated to continually improve the design, engineering and construction characteristics of specialist running shoes, working together with athletes, coaches and medical authorities. Reebok... lightweight, fantastic, expensive.

Reebok®

BRITISH RACING SHOES

Reebok International, U.S.A. Ltd., 165 Wood Road, Braintree, MA 02401 • (617) 848-1330.

Aztec Princess

Aztec

10K

* 26 pounds British Sterling currency exchange as of 7/12/79 equals \$60 American.
Actual weight of the Aztec Princess women's size 7 is less than 7½ ounces (210 grams).

£29.95.

Until now it only bought you an imitation Sony Walkman.

The WM22 comes in three original colours, electric blue, vivid red and pearl white.

SONY

HANG TEN

©1991 HANG TEN INTERNATIONAL

A California Classic

HANG TEN

Hang Ten International, 705-12th Avenue, San Diego, California 92101, U.S.A. (619) 233-7451

NOTODDEN BLUES FESTIVAL

4.-7. AUGUST 2022

Welcome to the
PARTY

45 YEARS OF ROCK
**GEORGE THOROGOOD
AND THE
DESTROYERS**
GOOD TO BE BAD

**SHEMEKIA
COPELAND**

Jimmie
VAUGHAN

**CC
COWBOYS**

**VINTAGE
TROUBLE**

*Adam
Douglas*

CHRISTONE
Kingfish
INGRAM

Erland Røpstad

**SVEN ZETTERBERG
TRIBUTE CONCERT WITH
KNUT REIERSRUD**

**BUFFALO
NICHOLS**

**DEVON
GILFILLIAN**

**MITCH
WOODS**

BILLY T
Band

**BIG
CREEK
SLIM**

**LISA
LYSTAM**
Family Band

**THE
JELLY ROLL
MEN**

RESJEMHEIA, SOFT CITY, SILVER LINING, VETRHUS BLUESBAND, DAFGAARD & TOMMY TRUMMA,
UNION BLUES CUP, JAILHOUSE STAGE, STORT GRATIS FESTIVALTORG OG GATEBLUES

ticketmaster®

FLERE ARTISTER LANSERES FORLØPENDE PÅ WWW.BLUESFEST.NO

Crescent **MCB** **SWEDEN**

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 16 kommer 31 maj 2022

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i februari

tony@tonyberg.com